

SMETÁNEK

Co se děje na konci duhy?

Co se děje na konci duhy?

Co se děje na konci duhy? To je otázka, kterou si asi každý jednou položil. Všichni říkají, že tam najdeme poklad, ale dá se tomu věřit? Já tomu nikdy nevěřila. Vrtá mi to hlavou už nějakou dobu, ale květnové počasí mi to opravdu nedopřálo. Ale to se zanedlouho změní. Byl krásný slunečný den a já jsem si to kráčela po cestě domů ze školy. Nádherně svítilo slunce a já si užívala krásného dne. Školu jsem měla od našeho domu docela daleko, takže mi to nějakou chvíli vždy trvalo. Když jsem se ale blížila k domu, začalo neskutečně pršet. Promokla jsem během pár sekund, ale bylo to divné, protože na mě pořád odněkud něco svítilo. Když jsem se otočila, viděla jsem slunce, které mi ostře svítilo do tváře, a já jen čekala, kdy se objeví to, kvůli čemu jste právě na desátém řádku a také chcete vědět, co se děje na konci duhy. Zanedlouho se na obloze objevila ta fantastická věc, na kterou jsem tak dlouho čekala. Z barev se udělal krásný oblouk a já si nějakou chvíli jen užívala pohled na ten skvělý úkaz, který jsem nikdy nepochopila. Stále přelo a svítilo slunce, když jsem běžela na konec duhy a čekala, až dojdu na konec. Nikdo z kolemjdoucích lidí by asi nikdy nepochopil, proč mě zajímá vědět, co se děje zrovna na konci duhy. Ale ve chvíli, když jsem měla pocit, že mám konec duhy na dosah ruky, ta poslední věc, co mě zajímala, bylo, co si o mně ostatní myslí. Běžela jsem dlouho, hodně dlouho, vlastně vůbec nechápu jak to, že tam duha stále byla, ale někdo asi chtěl, aby dneska byl den, kdy objevím, co se děje na konci. Asi byste chtěli vědět, co jsem tam našla, že? Já bych vám na to opravdu ráda odpověděla, ale bohužel asi budete muset dojít na konec duhy sami a podívat se, co tam najdete. Můžete tam najít nový telefon a nebo oblečení. Doufám, že už chápete, proč vám na tuto otázku nemohu odpovědět. Protože správná odpověď je, že každý najde na konci duhy to, co chce a potřebuje. Já tam například našla odpověď na tuto otázku, a to je pro mě ten největší a nejlepší poklad, který jsem na konci duhy mohla nalézt.

Dora Kleníková 7. B

Jít dál

Všichni vědí, co je na konci duhy,
ale jen ti stateční nebo hloupí o něm mluví.

Jdu lesem, ale kroky mám těžké.
Znavený životem mě oči bolí.
Hledám konec duhy, ale stejně se bojím,
ale stejně tu stojím a jdu dál.

S každým otočením mám chuť to vzdát.
Rozběhnout se na začátek bych si přál,
ale musím jít dál.

Oni na mě čekají, říkám si, abych se smál.
Jediné, co ze mě vychází, je žal,
ale stejně se přemáhám, abych šel dál.

Kroky ani nevnímám, místo abych se hnál,
s úsměvem tady stojím, dívám se vpřed.
Už se konce nebojím a můžu běžet
dál.

Smyslem duhy je nebát se a jít, neotáčet se,
ale přesto žít.

Silvie Rubešová 9. B

Co se děje na konci duhy?

Může se tam vlastně dívat cokoliv, každý si to může představit jinak. Ve filmech většinou bývá duhový „most“, když zemře zvíře. Ale já si to představuji takto:

Byla jednou jedna malá holčička, která se jmenovala El. El byla jednou venku s její kamarádkou a najednou se objevila duha. Duhu znala, ale stejně si kladla otázku: „Co se děje na konci duhy?“ Chtěla to zjistit, proto se rozloučila s kamarádkou. Nevěděla ale jak, jestli má jít do knihovny a něco si o duze přečíst, nebo jestli má jít za duhou tak dlouho, dokud neuvidí konec. Ještě ji napadlo, že by se mohla někoho zeptat, ale nevěděla koho. Tenhle příběh se stal tak dávno, že ještě ani neexistoval internet. Vůbec nevěděla, co má dělat. Nakonec si řekla, že půjde do knihovny, hledala všude, ale nic nemohla najít. Už si říkala, že půjde domů, ale najednou viděla velkou knihu, na které stálo: „VŠE O DUHÁCH“. Byla tak nadšená, že vykřikla. Všichni se na ni podívali a sborově se ozvalo: „PŠŠŠT!“. Tak se jim omluvila a běžela domů si knížku přečíst. Přečetla ji celou asi za hodinu, jak moc ji zajímala odpověď. Bohužel ale nic nezjistila, měla tedy dvě možnosti - může to vzdát, nebo bude pátrat dál. Dlouho přemýšlela, ale nakonec si řekla, že to vzdá, protože neví, kde hledat. Navíc už bylo pozdě, tak šla spát. El na to na dlouhou dobu zapomněla, ale když uklízela pokoj, všimla si sešitu s nadpisem „Co se děje na konci duhy?“ Začala v knize listovat. I když listovala dlouho, odpověď v knize nenašla. Proto si řekla, že konečně zjistí „Co se děje na konci duhy?“ Každý den se koukala, jestli se duha konečně ukáže, a pak se konečně ukázala.

El vyběhla z domu rychle, aby mohla zjistit to, co ji tak dlouho zajímalo. Běžela přímo za nosem, už tam skoro byla, ale bála se, co tam bude. Přála si to tak dlouho zjistit, ale nechtěla být zklamaná. Ale stejně vkročila za konec duhy. El žasla. Bylo to jako ve snu, všude tam běhala zvířata, byly tam její vzpomínky, ale také zážitky. Prostě tak, jak by vypadal její nejšílenější sen. Nechtěla se vrátit, ale duha začala pomalu mizet, nakonec tedy začala odcházet. El byla nadšená, že si konečně splnila přání, vlastně úplně všechna svá přání.

A to je vlastně celý příběh. Za duhou vidí každý, co chce - své sny, vzpomínky a zážitky.

Linda Janoušková 7. B

Co se děje na konci duhy

Každý si někdy pokládal otázku, kam se dostanou naši psi kamarádi po smrti. Já vám to povím, na konec duhy. Jsou tam krásné louky, kopce a jezera. Tam si všichni psi spolu hrají a běhají. Mají tam spoustu hraček, jídla, pití a tepla, jsou tam v pohodlí. Tam pejsek zase omládne, může běhat tak dlouho, jak se mu zachce, k odpočinku ho pak čeká pelíšek. Nic ho nestraší, nejsou tam žádné bouřky a zlí lidé. Pejsci mají zkrátka vše, co potřebují a to, po čem celý život toužili. Ten, kdo byl starý, je zase mladý. Jsou tam zase takoví, jaké si je pamatujeme, jsou šťastní, ale jediné, co jim chybí, je jejich páníček. Všichni si spolu hrají, až přijde den, kdy se pejsek zastaví a podívá do dálky. Jeho oči se rozzáří. Opustí své kamarády a rozběhne se do dálky rychleji a rychleji. Uviděl svého lidského kamaráda, a když se konečně setkají, obejmou se. Pejsek olíže tváře a ruce pohladí jeho hlavu. Páníček se podívá do jeho velkých věrných očí, které na chvíli zmizely z jeho života, ale nikdy na ně nezapomněl. Teď už jim jen zbývá překročit duhový most. Už se nikdy neopustí.

Nino Marie Nesvadba 6. A

Co se děje na konci duhy?

Byl jednou jeden leprikon, který byl hodně chudý. Ostatní leprikoni dělali, že neexistuje, což toho leprikona hodně štvalo. A tak si jednou řekl, že se stane zlodějem. Začal ostatním krást zlato a pivo. Brzo se z něj stal nejbohatší leprikon na světě. Řekl si, že se to musí oslavit. Ostatní leprikoni se na něj naštváli, a vymýšleli, jak by se ho zbavili. A tak ho vystřelili na konec duhy. Ten leprikon tam teď je a nadává, že je zase chudý.

Šimon Tylčer 7. B

Na konci duhy

Vždycky jsem si pokládala otázku, co by mohlo být na konci duhy. Ráda jsem ji pozorovala, když se na objevila na obloze.

Jednou se mi o tom, co by na jejím konci mohlo být, zdál sen:

Jela jsem barevným vlakem o šesti vagónech, bylo zvláštní, že jsem jela úplně sama. Vlak se rozjížděl po zrezlých kolejích, ale nakonec vystoupal k obloze a zamířil přímo k duze.

Zastavil na vrcholu duhy a já vystoupila, nejdřív jsem se bála, že propadnu dolů, ale špička mé boty zůstala pevně stát na žluté barvě.

Konečně jsem mohla zjistit, co vůbec na tom konci duhy je.

Skřítci, víly, nebo hrnec plný zlat'áků?

Pevně jsem sevřela víčka k sobě a sklouzla jsem se dolů, chtěla jsem být překvapená.

Dopadla jsem na tvrdou zem a otevřela oči.

Rozhlížela jsem se sem a tam, ale nikde vůbec nic, jen pusto a prázdno, říkala jsem si, že to asi bude jen začátek a že konec je na druhé straně, tak jsem popoběhla, byla jsem zklamaná, ale ještě jsem pořád měla naději, že by tam mohlo být něco roztomiloučkého a veselého.

Jenže ten druhý konec byl ještě horší.

Slyšela jsem příšerný jekot, všude byla tma, bála jsem se.

Udělal jsem krok zpátky, ale moje noha projela zemí a já se propadala hlouběji a hlouběji do temnoty...

Tereza Hartmanová 8. B

Co se děje na konci duhy?

Jednoho dne se pan Skřítek s paní Skřítkovou rozhodli, že půjdou na procházku. Cestou si udělali přestávku. Lehli si do trávy a zadívali se na oblohu. A najednou uviděli na obloze barevné proužky. Pan Skřítek s paní Skřítkovou nevěděli, co to je. Po čase přemýšlení se rozhodli, že se to bude jmenovat duha. A jak se tak na ni dívali, zajímalo je, co se děje na konci té duhy. Rozhodli se tam vypravit.

Nejdříve našli začátek duhy a poté začali stoupat. Po chvíli stoupání se podívali dolů, ale byli zaskočení, protože už 2 hodiny stoupají, ale vůbec se nepohnuli z místa. Rozhodli se to nevzdat. Stoupali nejdříve hodiny, potom týdny a měsíce. Po šesti měsících už ani nedoufali, ale najednou paní Skřítková zaječela. Pan Skřítek se leknul tak, že málem dostal infarkt. Po chvíli se pan Skřítek vzpamatoval a zeptal se, co se stalo. Paní Skřítková nejdřív neodpovídala. Ale najednou, když se pan Skřítek chtěl zeptat znovu, paní Skřítková odpověděla, že uviděla konec duhy. Byli tak nadšení, že se najednou rozběhli, aby tam byli

co nejdřív. Asi po hodině běhu dorazili do cíle, tedy na konec duhy. Před sebou viděli velké dveře. Po chvilce snažení dveře otevřeli a nestačili se divit. Viděli úplně jiný svět. Všechno tam bylo rozkvetlé a vypadalo to tam jako v pohádce. Když vešli dovnitř, nikoho tam neviděli ani neslyšeli. Šli se kouknout ještě dál, ale stále nikoho neviděli. Domluvili se, že si tu na chvíli odpočinou a vrátí se zase zpátky do svého městečka.

Magdaléna Runtschová 7. B

Co se děje na konci duhy

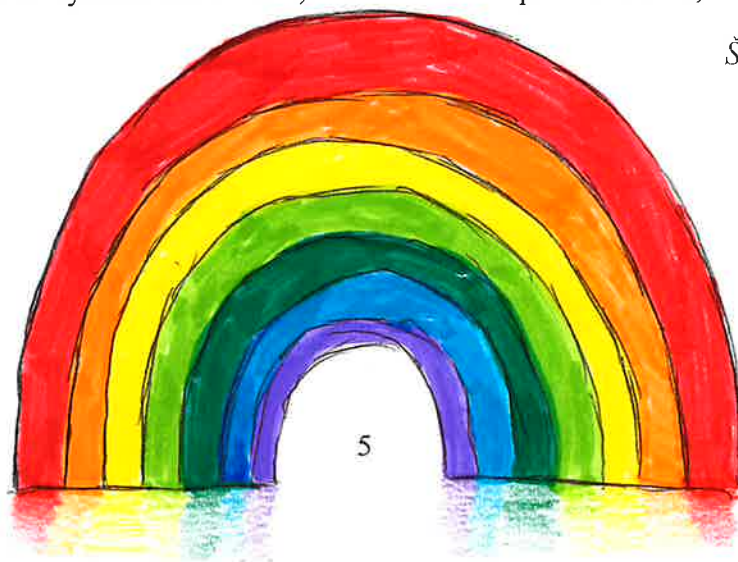
Na konci duhy, tam, kde tráva je zelenější a obloha modřejší. Tam, kde jahody jsou sladší a vzduch je svěžejší. Tam, daleko od lidí. Ta neosídlená krajina, kam se nikdy žádný člověk nedostane. A když dostane, uvidí tu nádheru, kterou neuvidí nikde jinde. A tak každý člověk, co tam vejde, je v mžiku omámen tou krásou. Ale lidé tam být nemohou. Každý člověk, co tam vejde, se postupně začne proměňovat v květinu, která v této krajině roste. Když neodolá kráse tohoto místa, časem se promění v tu květinu úplně. Pak už není cesty zpět. Růže mu tam ale nevěří, orchideje taky ne, ani sedmikrásky, slunečnice, fialky... vlastně nikdo. Protože jim pořád něco z jejich předešlé formy zbylo. Zbyla jim ta věc, podle které každá rostlina pozná, že jako tato květinu nevyrostl. Tato vlastnost mu prostě nezmizí. Ať by se myl, jak chtěl, zkoušel se vyválet v bahně nebo se ovonět těmi sladkými jahodami. Člověčí pach či vůně se nikdy nezmění. Ani vůně jeho nové podoby to neovlivní. A asi to tak má být. Příroda stvoří toto místo vždy, kdy se duha ukáže na obloze. Ale každý toto místo spatří jenom jednou, a proto je tak magické. Nikdo nikdy nevěděl, co na konci duhy je. Mnoho lidí už tuto nádheru spatřilo, všichni se nechali touto krásou omámit. Možná se ale někdy najde někdo, kdo bude hledat tohle místo, najde ho, odolá neodolatelnému a poté nám všem poví tento příběh.

Eliška Czvalingová 6. B

Osmiletý chlapec Ondra se doma hádá s rodiči o tom, co se děje na konci duhy. Maminka mu říká: „Žádný konec duhy neexistuje, Ondro.“ „Tak já se tam půjdu podívat a přesvědčím tě.“ Venku začalo pršet a svítit slunce zároveň a objevila se duha. Ondra se vydal na její konec a po dvou hodinách tam konečně došel a uviděl zámek.

Otevřel dveře a vešel dovnitř. Uvnitř byl velký sál, kde tančily všechny pohádkové postavy, kouzelná zvířata a jiné bytosti. Ondra zůstal chvíli stát, ale pak se rozběhl domů za maminkou. Když tam dorazil, tak mu maminka nejdříve nevěřila, ale pak šli spolu zase na konec duhy, a když už byli skoro na konci, tak začala duha pomalu mizet, až zmizela docela.

Šimon Tržický 6. B

Pohádka O Ferdovi

Ferda byl malý kluk, který byl velmi zlobivý. Vždy ho zajímalo, co se nachází na konci duhy. Jednoho dne se rozhodl jet ze školy tam, kde končí duha. Jel autobusem až na konečnou, ale pořád nebyl blízko konci. Vystoupil z autobusu a vydal se na dalekou cestu. Maminka o jeho cestě vůbec nevěděla a už se o něj bála. Dokonce i vyšel z města a zašel na lesní cestu. Tam potkal magického skřítky, který mu nabídl, že ho dovede na konec duhy. Vydali se na dlouhou cestu, už to ale byl hustý les, který se pořád zvětšoval. Šli a šli, ale duha se ztrácela. Najednou se ze skřítky stal skřet, který Ferdu odvedl do tajemné jeskyně, kde měli sídlo zlí skřeti. Ferdu zavedli do vězení, kde bylo mnoho dětí podobných Ferdovi. Všem speciálními přístroji sotali z mozku všechno vědění člověka. Skřeti ovládají dětské sny a vysílají do nich duhy. Asi jste asi zapoměli na Ferdovu maminku, ta ho pronásledovala celou cestu až do jeskyně. Přepřala skřety a vysvobodila Ferdu s ostatními dětmi. A proto, děti, nezapomínejte, že maminky jsou vaše superhrdinky!

Martin Baran 9. B

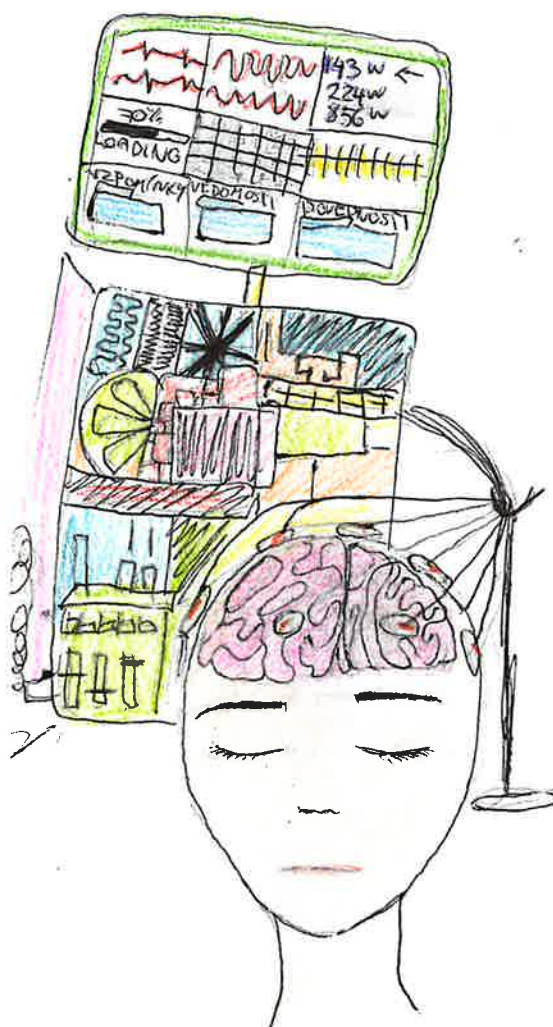
Duhové haiku

Běžím po poli,
vítr a duha se mnou,
barvy nad kopcem.

A já se tě ptám
co je tam, tam na konci
za barevný svět.

Hlavně je tam klid.
Odpovíš. Ticho, rosa,
květiny, duha.

Duha kolem nás,
vítr nabírá síly.
Je to tajemství.
(Vytvořeno na způsob haiku.)

Sofie Kubičková 9. B

Můj svět za duhou

Jsem Emily, je mi 14 let a jsem připravena vám povědět o svém výletu na konec duhy. Začneme tím, že nemám úplně dokonalou rodinu. Tatka se odstěhoval do Španělska. Mamka je 24/7 v práci a nemám s ní moc dobrý vztah. Chodím už 7 let na krasobruslení a je to zatím jediné místo, kde můžu utéct před realitou a nemyslet na svoje problémy. Jednoho dne, když jsem měla volno, dívala jsem se z okna ven na padající déšť. Rozsvítilo se slunce a na obloze se objevila duha. Vzpomněla jsem si, jak mi někdo říkal, že na konci duhy můžu najít něco, co mi zlepší život. Rozhodla jsem se, že se ten konec duhy pokusím najít. Musela jsem být rychlá, jelikož každou chvíli může zmizet. Vyrázila jsem směrem, kde končí. Šla jsem přes les, bloudila jsem hustým křovím. Asi za půl hodiny mě to přestalo bavit. Konec neexistuje, duha pokračuje dál stejně jako náš život, se kterým se musí každý smířit, i když není ideální.

Karolina Mačuljanová 9. B

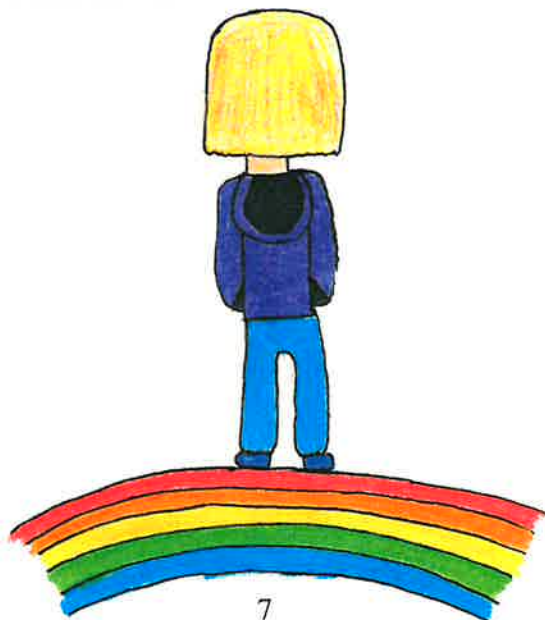
Co se děje na konci duhy

Co se skrývá na konci duhy? Takovou otázku si klade skoro každé dítě. Někdo si myslí, že tam je poklad, ale to není dokázáno.

Co bych to byla za dítě, kdybych si ji nekladla taky. Popravdě si myslím, že je tam RÁJ. Zelené pláně, Barevné kvítí, Božské ovoce a já si to všechno užívám. Škoda, že se tam možná nikdy nepodívám. Ale naděje je naděje. Vždy, když jsem duhu viděla, zkusila jsem najít její konec. Nikdy se mi to nepovedlo. Naděje už mě opustila, ale několikrát se mi zdál sen, jak si ty Zelené pláně, Barevné kvítí a Božské ovoce užívám. Ale vždy jsem se ráno probudila a nic z toho nebylo. Byla jsem smutná, protože to všechno bylo úžasné. Chtěla bych to zkusit ještě jednou. Nebe mě vyslyšelo a seslalo mi duhu. Běžela jsem ven a uviděla zářící duhu. Bála jsem se, ale zkusila jsem si na ni stoupnout, ŠLO TO. Tak jsem šla až na konec. Cesta byla dlouhá, ale došla jsem tam. Na konci byla brána do RÁJE. Hlíдали ji samotní Andělé, pustili mě dovnitř. Uvnitř bylo to, co jsem si myslela, Zelené pláně, Barevné kvítí a Božské ovoce a já se rozhodla, že už tam zůstanu.

Bylo to tam úžasné a mně se tam moc líbilo.

Nela Petránková 6. B

Co se děje na konci duhy

Měla jsem strašně dlouho sny o tom, co se děje na konci duhy. Tak jsem se jeden den rozhodla, že se tam vydám. Cesta byla dlouhá, ale to mě nezastavilo. Když jsem tam dorazila, byl tam temný les. Zdálo se mi to podivný, ale stejně jsem tam vkročila. Když jsem vkročila do toho temného lesa, už jsem cítila, že něco je špatně.

Najednou se tam objevil Hádes, bůh smrti a podsvětí. Objevil se přímo přede mnou, nestačila jsem uhnout, tak jsem omylem narazila do něj. Hádes se trochu naštvál kvůli tomu, že jsem na něj narazila. Hádes povídá: „Co se opovažuješ do mě narážet, pozemšťane!“ měl asi dva metry, což bylo ještě strašidelnější než můj učitel na chemii. Uvědomila jsem si, že jsem byla až moc dlouho potichu, tak jsem řekla: „Já se strašně omlouvám, mohu něco udělat, abyste mi odpustil?“ Hádes byl chvíli potichu, nic nedělal, jenom stál a zíral na mě. Po chvíli se usmál a řekl: „Zahraješ si se mnou tři hry prší. Když nakonec vyhraješ, nechám tě jít, ale jakmile prohraješ, tak mi budeš něco dlužit, platí?“ Ani jsem nad tím moc nepřemýšlela a odkývala jsem mu to, ale pak mi došlo, že už není cesty zpět a že, když nevyhraji, tak je konec... Hádesův úsměv se zvětšil. Chytil mě pevně za ruku tak, že to bolelo. Najednou jsme se objevili v tajemné místnosti. Jediné, co tam bylo vidět, byly dvě židle a jeden stůl uprostřed. Sedla jsem si naproti Hádesovi. Na stole se objevily hrací karty prší. Hádes vzal ty hrací karty a začal je míchat. Když míchal karty, zíral do mých očí, jako kdybych byla jeho oblíbená sladkost. Běžel mi mráz po zádech. Po chvíli dokončil míchání a začal rozdávat.

Koukla jsem se na své karty a štěstí mi vážně nepřálo. První hru jsem prohrála, druhou hru jsem zase prohrála. Věřila jsem, že mám ještě šanci, ale vzpomněla jsem si, že hrajeme jenom tři hry a z toho jsem dvě prohrála. Hádes se ušklíbl a povídá: „Prohrálas, děvenko, teď mi něco dlužíš,“ začala jsem se klepat jako osika. Zeptala jsem se: „Co je to, co vám dlužím?“ Hádes se usmál a vyslovil pomalu a zřetelně: „Něco, co já nemám, ale ty to máš. Tvou duši, děvenko,“ začala jsem blednout a dýchat rychleji. Odpovím ustrašeně: „Ne, prosím udělám cokoli, jenom ne moji duši...“ Hádes se usmál ještě víc a odpověděl: „O tomhle jsi měla přemýšlet dřív, než si vstoupila do mé pasti, děvenko.“

Zavřela jsem oči. Už jsem se s tím smířila, že tohle je můj konec. Hádes si vzal moji duši a odkopl mě do podsvětí.

Od té doby se snažím všechny varovat, aby nešli na konec duhy, protože to byla past a pořád JE!

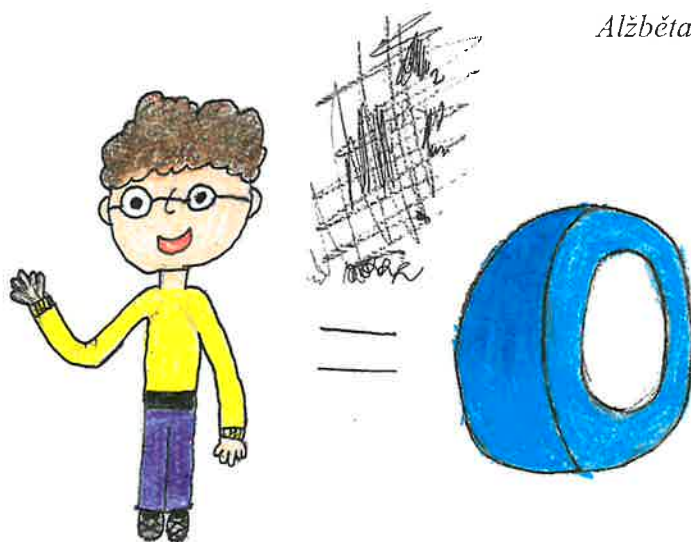
Amelie Hallerová 6. B

Co se děje na konci duhy?

Co se děje na konci duhy, zajímá asi každého z nás. Někdo si třeba myslí, že je na konci červený drak s kopou zlata, a někdo si myslí, že je na konci malý trpaslík v zeleném oblečku a cylindru, který rozdávat štěstí. Každý si myslí něco jiného a já si myslím, že kdysi žil jeden malý skřítek, který byl velký asi jako korálek. Žil se svojí maminkou, tatínkem a malou sestřičkou po kamenem. Dá se říct, že vždy když se duha objevila, objevil se kámen a pod ním Skřítek a jeho rodina. Ale zrovna na pátek třináctého se duha a její systém rozbil a rodina uvízla v našem světě. Objevili se na louce, kde se zrovna pásly srnky. Nejdříve se jich srnky

lekly, ale po chvíli se jedna z nich rozhodla vydat se za nimi. Srnka přišla ke kamenu a zeptala se, co se děje. Skřítek odpověděl, že tu uvízli. Srnka se dále zeptala, jak se tu mohli zaseknout, tak Skřítek odpověděl, jak duha funguje. Srnka se zamyslela a pak řekla Skřítkovi, že za jezerem bydlí čarodějnice, která by jim mohla pomoci. Skřítek poděkoval a vydal se za čarodějnici. Šel sám a jeho rodina zůstala pod kamenem. Šel a šel, až došel k čarodějnici. Čarodějnice mu řekla, že když uloví rybu pro její kočku, tak se pokusí promluvit s opravářem duh, jestli by ji neopravil. Dál mu řekla, ať se u ní staví druhý den. Skřítek šel teda lovit. Vyrobit si prut a šel to zkusit. Asi po patnácti minutách se mu podařilo rybu chytit. Přinesl to tedy čarodějnici a ta mu řekla, že s opravářem promluví. Skřítek šel spokojeně pod kámen. Druhý den šel k čarodějnici znova a ta opravdu promluvila s opravářem. Ten jí řekl, že duhu opraví. Dále řekl, že si mají v 18:00 vlézt pod kámen a duha se zapne. Skřítek poděkoval, rozloučil se a upaloval to říct své rodině. Rozloučili se i se srnkou a čekali, až se objeví duha. Duha se opravdu objevila a Skřítek a jeho rodina odletěli.

Alžběta Kateřina Svobodová 6. B

Jednou jsem se procházel po kopci a uviděl duhu. Šel jsem ještě chvíli a všimnul jsem si, že se konec duhy nepohybuje. Vydal jsem se ke konci duhy a našel jsem kyblík plný zlata. Vzal jsem si jednu zlatou minci, ale jak jsem to udělal, tak se na obloze objevilo něco zeleného, začalo to padat na zem. Když to spadlo, zjistil jsem, že je to zelený skřet. Zvedl se a rozběhl se ke mně, když jsem to uviděl, kopnul jsem do něj, začal jsem utíkat. Když jsem doběhl domů, řekl jsem všem, co jsem viděl. Bohužel mi nevěřili, ale když jsem jim ukázal zlatou minci a uviděli našťavaného zeleného prcka, tak mi uvěřili. Šli jsme se schovat, ale nechal jsem zlatou minci na stole. Když ji skřet našel, explodoval a od té doby jsme ho už nikdy neviděli.

Ondřej Suchomel 7. B

Co se děje na konci duhy

Na konci duhy se může dít mnoho věcí a různých dějů. Ovoce může být sladší nebo kyselější a zelenina může být naopak sladší anebo je vše úplně stejné jako zde.

V paralelním vesmíru v malém městečku žije jeden člověk se jménem Simon a zajímal se o to, co je a co se děje na konci duhy. Jednoho dne, když měl volno, začalo příšerně pršet, ale slunce se za mraky neschovávalo. Vznikla veliká duha. Tím, že měl volno na 3 dny, tak se obával, že na konec duhy dojde do pár minut a bude zase doma sám koukat na televizi. Nebo se obával, že přestane pršet po první hodině a jeho výprava bude zbytečná. Aby se ujistil, že se fakt vyplatí jít, tak se podíval na telefon, jak dlouho bude pršet. A měl štěstí! Říkali, že bude pršet jeden celý den v kuse. Zabalil si batoh a šel na výpravu. Ale to ještě nevěděl, že jít na konec duhy nebude tak jednoduché. Vyšel na ulici a chtěl se podívat, kde je duha. Bohužel se v centru města konala nějaká akce, takže nebylo vidět. Zkusil jít na sever a prošel těmi hromadami lidí. Naštěstí šel správně, ale zjistil, že bude muset projít tak 5 polí a 2 lesy. Potom, co přišel na konec duhy, málem padnul. Tráva byla o dost zelenější a lesní plody byly sladší. Ale viděl tam i spoustu divných tvorů a rostlin. Přišel k němu nějaký tvor a zeptal se, jak se jmenuje. Simon se představil, ale trpaslík se divil. „Z malého městečka?“ řekl trpaslík, „Tam žije můj kamarád,“ dovyprávěl trpaslík. Simon se zeptal, jak se jmenuje ten trpaslík. Trpaslík mu odpověděl: „Já se jmenuji Mario, jsem tu velitel,“ řekl trpaslík Mario. Simon se zeptal, jestli může jít dál. Mario mu odpověděl, že může jít dál, ale ať si dá pozor na malé žáky ve škole a aby nezašlápl nějaké malé vajíčko. Ale najednou přestalo pršet. Simon se už bál, že svého kamaráda ztratí. Jenže on nezmizel. Simon se zeptal, jestli je to normální, a trpaslík mu odpověděl, že ano. Potom, co Simon zjistil, že počasí lhalo, se podíval ještě jednou. Zjistil, že si asi bude muset pořídit brýle, protože se podíval špatně. Trpaslík řekl, že vždy po duze mají 30 minut na to se vyčerpat. Simon se zeptal, co ještě je v tom jejich světě zajímavé. Trpaslík řekl, že kdyby chtěl vědět vše, musel by poslouchat celé 2 dny, aby mu řekl všechno. Řekl mu pár věcí, které tam jsou jiné. Třeba: Neviditelná vozidla, květiny, které voní na 1 km daleko nebo třeba létající dům. Jenže pak byl čas říct: „Ahoj.“ Tak se rozloučili a Simon šel zase domů. Simon zjistil, že na konci duhy se dějí zvláštní věci, třeba jako létání v domě nebo že lesní plody sládnou a sládnou. Nebo se tam dějí věci příjemné, jako třeba že květiny voní na 1 km daleko atd.

Tomáš Vojtěch Svoboda 6. B

Co se děje na konci duhy?

I když pravděpodobně všichni víme, že duha konec nemá, protože duha je kruh, moje vnitřní dítě má stále širokou mysl a představy, co se tam asi děje.

Teorií je miliardy a miliardy, ale moje nejoblíbenější je ta, kterou vám teď povím.

Jdu domů ze školy, bylo mokro, koukala jsem do mobilu, a proto jsem uklouzla, „Au,” řeknu bolestivě, pomalu se zvedám a vidím, že se nade mnou tvoří nádherná duha. Už jsem na svých nohách a fotím duhu, přitom mě zastaví malý zelený mužík v zeleném obleku se slovy: „Musíš rychle se mnou, nemáme moc času!” Natáhne svou malou ruku, podívám se na něj a vložím svou dlaň do jeho.

Malý muž okamžitě někam běží, svižně běžím za ním. Běžíme do parku a do koruny jednoho starého obrostlého stromu, kde svítila duha. Ve stromě se otevře portál. Zelená postava skočí do portálu a já rychle skočím za ním.

Dopadnu a zem řeknu: „Wau.” Stála jsem v obrovském stromě, vypadalo to spíše jako velký dům, byla tam patra, ale žádná okna. Mystická postava se na mě podívá a řekne: „Promiň, vůbec jsem to nevysvětlil. Pokaždé, co se objeví duha, je šance jedna ku milionu, že se objeví tento portál,” ukáže na portál, který pomalu mizel. „Nikdy jsem to nestihl, protože jak vidíš, portál se otevře pouze na 5 minut.”

Rozhlížím se okolo sebe. „Tohle je náš rodinný strom,” usměje se. „Je to tady strašně krásný, nemám slova,” řekla jsem. V tom k nám přiletí nějaký velký neznámý pták. Mužík se na mě podívá a řekne: „Toto jsou ‘alla’i, krásná silná mystická zvířata. Skočí na ‘alla’ie a poplácá ho po zádech, „Nasedni, a pořádně se drž.”

Zakřičí něco nějakým zvláštním jazykem a ‘alla’i se rozlétne do krásného světa. Po chvíli létání přistane zpět na zem a zelený muž řekne: „Tak tohle je moje oblíbené místo.”

Bylo to tak strašně nádherné, je mi hrozně líto, že se sem dlouho žádný člověk nepodívá.

Chci tu zůstat navždy.

Eliška Gruberová 6. B

Konec duhy

V jednom malém městě žil kluk jménem Tomáš. Tomáš miloval dobrodružství a chodil rád do lesa. Jednoho dne se po silné bouřce objevila na obloze nádherná duha. Tomáš často přemýšlel nad tím, co tak může být na konci duhy. Poklad? Kouzelný svět? Nebo nic? Tomáš se fascinovaně na duhu díval a rozhodl se, že tentokrát prostě musí zjistit, co je na konci duhy.

Pozdravil rodiče a zalhal jim, že jde ke kamarádovi. Sbalil si batoh a vyrazil. Cesta k duze vedla přes les, který Tomáš dobře znal, a tak se nebál. Čím hlouběji do lesa šel, tím víc byl les zarostlý a nepropustný. Tomáš už ani neviděl duhu. Rozhodl se jít přesto dál podle svého instinktu. Dlouho bloudil lesem a pak si sednul, rozbrečel se. Nevěděl, kudy dál. Najednou se

před ním objevilo světlo. Sebral odvahu a světlo následoval. Přivedlo ho k malému rybníčku. Na jeho břehu končila duha. V rybníčku byla skleněná koule, která svítila různými barvami.

Když si ji vzal do rukou, cítil jakousi zvláštní energii, celým tělem mu projela radost a naděje. Od té chvíle věděl, že ke krásným věcem často vede těžká a náročná cesta. Tento příběh vyprávěl svým dětem, aby je inspiroval k podnikání dobrodružství, odvaze a vytrvalosti.

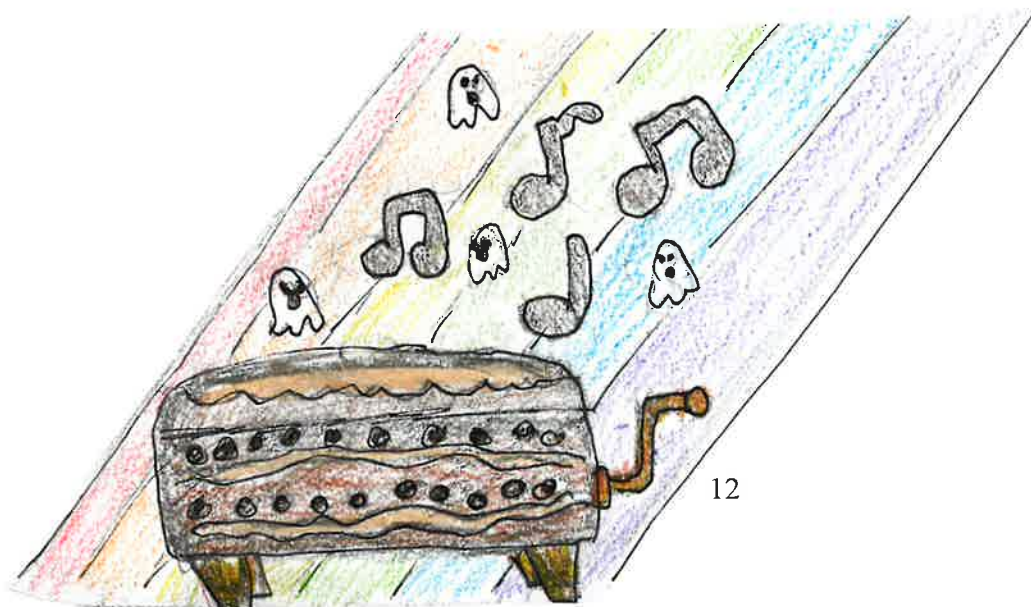
Gregorio Giovanni Rosso 9. B

Záhada

Co je na konci duhy? To, co je na konci duhy, je velká záhada. Malé děti si myslí, že na konci duhy je poklad. Něco, co si přejí. Peníze, koník, auto, cokoliv. Když jsem byl malý, snažil jsem se najít konec duhy. Nikdy jsem ji ale nenašel. Byl jsem moc smutný. Doufal jsem, že na konci duhy najdu to, co jsem si moc přál. Asi si umíte představit, co bych jako malý kluk chtěl. Vlastně jsem si nikdy nebyl jistý, co bych potřeboval nebo vlastně chtěl. Můj kamarád Jack mi říkal, že když byl jednou s tátou venku, tak viděl konec duhy. Myslel jsem si, že si dělá srandu, ale když jsem viděl to, co mi ukázal, byl jsem zděšen. Našel tam truhlu, byla malá jako penál, ale strašidelná jako schody do sklepa. Po chvíli jsme zjistili, že je to hrací skříňka. Když jsme ji otevřeli, začala hrát. Byla to strašidelná hudba. Po chvíli přestala hrát a přijel pán v děsivém autě. Ten pán na nás s Jackem koukal a potom odjel a my jsme se rozhodli jít za ním. Po chvíli chůze jsme se zastavili a potkali jsme Jackova tátu. Říkal, ať jdeme spát. Tak jsme šli. Když jsme se ráno vzbudili, zjistili jsme, že je skříňka pryč. Vyděsili jsme se a šli za tátou. Ten řekl, ať jdeme ven. Venku jsme viděli duhu a její konec. Rychle jsme se k tomu konci rozeběhli a na konci byl další šok. Bylo tam něco, co jsem si vždycky přál. Byla to moje rodina a ta mi řekla, že když si něco moc přeji, tak to dokážu.

Radovan Šlehofer 8. A

Svět splněných přání

Jen dešťové kapky a sluneční svit
přesto - tajemné místo,
kde by na chvílku každý chtěl být.

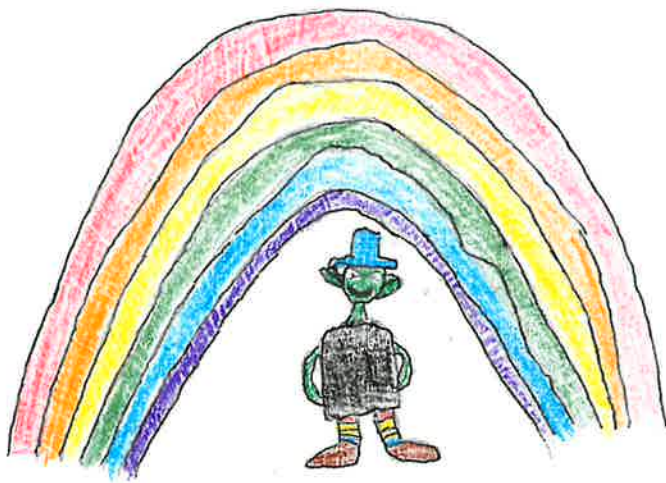
Kouzelná duha,
šest barev ní,
každý z vás si své přání sní.

Pohádkové místo pro malé děti,
kde žijí víly a skřítkové
a jednorožci pobíhají po louce,
svět pro princezny, prince i rytíře.

Náruč rodičů,
moře se zlatou rybkou,
svět plný her,
se spoustou kamarádů.

Místo,
kde jsi v bezpečí.
Tam,
kde jsi šťastný a úspěšný,
kde si zdravý a mladý.

Staří a moudří tam hledají vzpomínky a klid.

Kateřina Podrazilová 8. A

Duha

Jednou se sešli dva kamarádi s tím, že se půjdou podívat na duhu, protože před chvílí přšelo. Jak se tak na ní dívali, položili si otázku: „Co je asi tak na konci duhy?“ Zamysleli se nad tím a rozhodli se, že zkusí najít konec duhy. Dohodli se, že zítra ráno hned po východu slunce vyrazí. Vzali si jen stan, jídlo a pití. Byla to dlouhá cesta, šli podél řeky, lesem, přes louky a pole. V noci slyšeli divné zvuky, kroky a hlasy zvířat. Další den ráno se probudili a konečně viděli konec duhy. Hned se k tomu konci rozběhli, protože si mysleli, že tam bude poklad. Ale jak tam přišli, tak tam nic nebylo.

Klára Holeinová 8. A

Co je na konci duhy

Co je na konci duhy? To je otázka, kterou si položil už asi každý z nás. Ale dnes se půjdeme podívat na skřítko, který půjde právě až na samý konec duhy. Náš skřítek se narodil v malé skořápce. A proto si můžete představit, jak je malinký. Ale to je to poslední, co by ho trápilo, to, co trápilo jak jeho, tak jeho rodinu, byla nemoc jeho maminky. Byla už nemocná dost dlouho a všechny z rodiny to moc trápilo.

Byli s ní snad u všech doktorů, co si mohli dovolit, ale nepomáhalo to, ale přece jen se jednomu doktorovi podařilo najít lék na mamčinu nemoc. Tento lék bylo velice těžké sehnat. Maminku měla vyléčit voda z kouzelného pramene, který se nachází až na samotném konci duhy. A jelikož byl náš skřítek odvážný, tak se tedy vydal na cestu, ale nejdříve dostal od doktora mapu, podle které měl k pramenu dojít. Měl jít přes kopce a hory a přeplout moře a oceány a také měl získat ve zlatém dolu kouzelný meč, aby překonal kouzelného draka, který hlídá zlatou bránu od konce duhy.

No a tak se skřítek vydal na cestu. Přešel kopce, hory, přeplul moře a oceány, až nakonec po dlouhé cestě ke zlatému dolu došel. Tam na něj již čekal kouzelný meč. S kouzelným mečem došel, až ke zlaté bráně, kde na něj čekal kouzelný drak. Skřítek s drakem začal bojovat. Byl to dlouhý a únavný boj. Když skřítek nakonec draka porazil, otevřel bránu a tam na něj čekal kouzelný pramen. Nabral vodu z kouzelného pramenu a utíkal, co nejrychleji uměl, aby jej donesl mamince. Když doběhl až ke své chaloupce a podal vodu z pramene mamince, ta se napila a hned se jí udělalo lépe. Všichni byli moc rádi, že to skřítek zvládl a že je maminka opět zdravá.

Anna Kotábová 6. B

Konec duhy aneb jak rychle zbohatnout

Vzhledem k tomu, že už jsem na konci duhy byla, tak vás mohu provést celým tímto procesem. Na začátek vám řeknu, že dostat se k duze není nic jednoduchého, přimět slunce, aby prosvitlo i přes mraky je doopravdy makačka a služby deštné společnosti *Prší prší jen se leje* stojí posledních pár měsíců za starou belu. Ovšem, když už máte slunce i déšť, je to docela snadné, takže dávejte bedlivý pozor a jdeme na to. Mezi základní výbavu, kterou prostě musíte mít s sebou, jsou šestery ponožky. Těmi uplatíte permoníky, kteří stojí pár metrů před koncem duhy a vybírají, možná i nelegálně, vstupné. Pokud na ně budete milí, pravděpodobně se vám doma časem jedna ponožka z páru zase objeví. Jako druhou věc si musíte vzít cedník, neptejte se mě proč, prostě si ho vezměte. A jako poslední věc si vezměte polštář, taky nevím proč, protože zrovna tuhle část jsem zaspala. Mimochodem ten polštář jsem neměla a bylo to značně nepohodlné...

Adéla Příbrská 9. B

Co asi je na konci duhy?

Když jsem byla malá, zajímalo mě, co je na konci duhy. Jestli je tam nějaký poklad, nebo něco jiného. Jestli tam jsou nějaká kouzelná zvířata, kouzelní lidé, nebo kouzelná krajina. A nebo, že druhý konec prostě nemá. A když jsem se rozhodla v pěti letech trochu filozofovat, napadlo mě, co když právě my jsme to, co je na konci duhy. Nebo že tenhle svět je to krásné místo na konci duhy a že je ještě jeden svět, který není tak hezký jako ten náš a lidé, co žijí na tom druhém světě, si říkají tu stejnou otázku?! Ale pak toho filozofování na mě bylo už dost a už mě nebavilo nad tím přemýšlet. Ale je vlastně jedno, jak to je. Duha se mi líbí, a když je, ráda na ni koukám.

Lucie Žižková 8. B

Jednoho dne jsem měl jít s kamarády ven, ale když jsem šel po schodech, tak jsem najednou uslyšel obrovské zahřmění. Řekl jsem si: „Nevím, co budeme venku dělat, když prší.“ A v tu chvíli kamarádi napsali: „Musíme to dneska zrušit, ale můžeme jít zítra.“ No ale než jsem tu zprávu dočetl, tak se vyjasnilo a já se rozhodl jít ven sám. Když jsem vyšel z domu, tak jsem uviděl přenádhernou dvojitou duhu. A v tu chvíli mě napadlo, že vždycky když byla duha, tak jsem chtěl vědět, co je na jejím konci. A řekl jsem si, stejně nemám co dělat, tak se vydám najít konec duhy. No, ale byl jeden problém, protože jak mám poznat, kde je začátek a kde je konec, když jsem neviděl, jak se ty duhy tvoří. Řekl jsem si, že se vydám na pravý konec, a tak jsem jel, šel a letěl, abych ten konec našel. Po hodně dlouhé době hledání jsem to místo našel. Bylo to nádherné! Viděl jsem svět s úplně jinými barvami, všechno bylo pastelově modré, žluté, červené, zelené, fialové. Ale stejně jsem měl za to, že mi rodiče vždy říkali, že na konci duhy je nějaký skřítek, který zde zakope hrnc zlatých mincí. Ale já jsem tomu moc nevěřil, protože jsem žádný zakopaný hrnc nemohl najít. Stejně mi hrnc za nic nestojí, když tady mám nejkrásnější výhled v celém mém životě. A rozhodl jsem se, že si všechno nafotím a půjdu zpátky domů. A opět jsem letěl, šel a jel, po dlouhé době jsem byl konečně doma. Když jsem přijel domů, tak mi zazvonil budík a já jsem zjistil, že to byl jen sen. Vstával jsem s úsměvem na tváři a viděl, že venku je nádherně.

Nikolas Jüptner 7. B

Konec konce duhy

Na konci duhy, kde se nebe dotýká země, je tajuplný svět, který se jmenuje Ráj. Jednoho dne odpoledne tam vykročil malý chlapec jménem Max. Našel zde zahrady plné krásných rostlin, které svými barvami tvořily duhu. Potkal tam jelena, který mu ukázal krásu rostlin a jak se pěstují. Také mu řekl, že mají magickou sílu, ale nikdo neví jakou.

Max měl nutkání se jich dotknout, jako by ho k tomu něco táhlo, jelen mu ale řekl, že by se jich dotýkat neměl. Maxovi to nedalo a jelena neposlechl, dotkl se jedné červeno zelené rostliny a jen pozoroval, jak vše krásné kolem něj mizí a jak mu začínají mizet rysy člověka. Max se začal barvit do barev duhy a pomalu se zvětšoval, až se z něj stala duha.

Od té doby vždy, když je duha, tak si lidé připomínají Maxe a jeho odvážný výlet. Brána se bohužel zamkla a zmizela navždy. Třeba se někdy otevře a někdo ho osvobodí.

Matěj Fojtek 9. B

Co se děje na konci duhy?

Jeden krásný den, byl to pátek, se dva kamarádi, byli to Filip a Adam, rozhodli, že půjdou tábořit do lesa. Když si oba dva dobalili svoje věci, vydali se na cestu.

Cestou do lesa hodně přšelo, ale přitom svítilo slunce. V tu chvíli napadlo Filipa, že by mohla být vidět duha a moc by ho zajímalo, co se děje na konci duhy. Když si dávali v hospodě oběd, vyhledali si na internetu informaci, kde je konec duhy. Zjistili, že je to na východním pobřeží Irska, a proto si koupili letenky do Severního Irska, protože všechny jiné letenky byly vyprodány. Když Adam a Filip přistáli v Severním Irsku, uvědomili si, že nemají s sebou už žádné peníze na autobus, vlak a další hromadnou dopravu. Rozhodli se tedy, že dojedou na konec duhy stopem. Po třech hodinách stopování to vzdali a šli pěšky. Filip si po pár hodinách uvědomil, že má v batohu svačinu, takže se mohli aspoň najíst.

Cesta pro ně byla velice obtížná. První den jim došla energie a oni úplně vyčerpaní usnuli uprostřed lesa. Druhý den se jim vybil mobil, a tak nevěděli kam jít. A třetí den padaly kroupy. Ale potom se věci začaly lepšit. Jeden pán je svezl, a ušetřil jim tak pěší cestu dlouhou 100 km. Našli power banku a už zase viděli duhu.

Po týdnu se konečně dostali na konec duhy a nevěřili vlastním očím. Bylo tam malé městečko plné skřítků, kteří tam měli všechno možné. Také tam viděli hrnec plný zlata. Ihned se po něm vrhli, ale v tu chvíli je zastavil starosta skřítků. Adam starostovi vysvětlil, že potřebují aspoň trochu zlata na letenky zpět do Česka. Starosta jim ho slíbil, ale jako podmínku jim stanovil povinnost, aby pomohli postavit v městečku jednu novou ulici. Adam a Filip se ihned vrhli do práce a po pěti hodinách měli hotovo. Starosta jim dal odměnu a rozloučil se s nimi. Hodinu poté už byli kluci v letadle na cestě do Prahy.

A díky jejich dobrodružství jsem i já zjistil, co se děje na konci duhy. A vy to teď víte taky.

Vojta Rosák 7. B

Co se děje na konci duhy

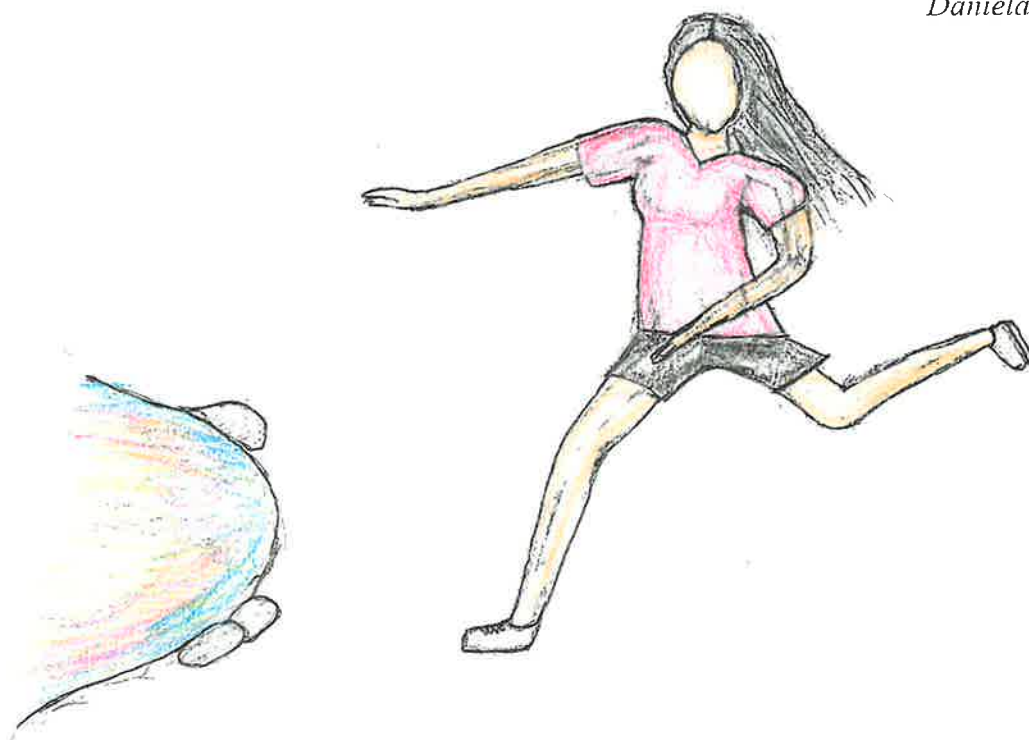
Vždycky mě zajímalo co se děje na konci duhy. Ptala jsem se skoro všech, ale nikdo to nevěděl. Buď mi říkali, že tam nic není, nebo že jsou tam peníze. Já jsem tomu ani moc nevěřila. Ale jednou o víkend u stalo něco neuvěřitelného.

Byli jsme na chatě, hrála jsem si s míčem a najednou se začalo ochlazovat a pršet. Šli jsme do chaty a já jsem si pustila televizi. Přemýšlela jsem, jestli se třeba neukáže duha, ale nic. Přšelo až do večera, kdy jsem musela jít spát. Než jsem usnula, poslouchala jsem kapky deště a přemýšlela, jestli je konec duhy pravdivý. Tu noc se mi zdál sen, že se ráno ukázala duha a já jsem šla najít její konec. Probudila jsem se a ona se opravdu objevila! Hned po snídani jsem se vydala najít její konec. Šla jsem přes les hodně dlouho. Na chvíli jsem si sedla na pařež a podívala se na duhu, jestli jdu správným směrem, pak jsem šla dál. Už se konečně blížil konec. Musela jsem jít přes keře a byla bych tam, ale duha už pomalu mizela a jediné,

co jsem viděla, bylo malé jezírko, které pak také zmizelo. Rychle jsem tam vběhla, ale kde nic tu nic. Tak jsem se vrátila zase domů.

Řekla jsem si, že na konci duhy je malé jezírko, které asi nese štěstí. Rozhodla jsem se, že to nikomu neřeknu a že to bude moje tajemství. Byl to dobrý víkend a nikdy na to nezapomenu.

Daniela Korani 7. A

Co je na konci duhy?

Aby ses dostal na konec duhy, musíš odolat všem jevům, které na tebe čekají. Když ale neodoláš, konec duhy se nikdy neobjeví a navždy uvízneš v lese, který je plný příšer a zvířat. Ty jsou zobrazením tvého strachu a úzkosti.

V malé vesničce za Prahou žila rodina. Otec s matkou pracovali v letecké společnosti a měli 15letou dceru Lilu. Když začaly prázdniny, rodiče Lile oznámili, že letí pracovně na měsíc do Ameriky a ona zůstane doma sama. Lila už byla samostatná, takže jí to nevadilo. Když rodiče odjeli, najednou k jejich domu přišla babička. Byla uplakaná a v rozpacích. Lila jí otevřela a babička řekla, že potřebuje velkou pomoc. Lile jí bylo líto a rozhodla se, že jí pomůže. Babička řekla, že její manžel je nemocný a potřebuje, aby někdo došel do světa Na konci duhy a poprosil skřítku Vítka o živý a mrtvý chléb. Lila se sice trochu bála, ale věděla, že babička potřebuje opravdu pomoc, a tak souhlasila. Babička jí tedy popsala cestu: „Přes zářivé kopce, přes strom jako hrom, přes les prales a za lesem pralesem budou dva rybníčky. První bude špinavý a zarostlý, ale povede do světa Na konci duhy. Druhý bude sice čistý a obložený nádhernými květinami, ale povede do světa Začátek nočních mūr.“

Lila se vydala na cestu. Brzy přišla k zářivým kopcům. Při stoupání na třetí, závěrečný kopec se začalo stmívat a na Lilu padla únava. Sestoupila ještě z kopce a šla spát do malého stanu, který jí dala babička na cestu. Na druhý den hned zase vyrazila dál. Šla dlouho, ale pořád nikde nic. Už se chtěla vrátit, ale zahlédla obrovský strom, strom jako hrom a za ním byl les.

Byl hodně zarostlý a Lila poznala, že je to les prales a že jde správně. Po dvou hodinách procházení lesem pralesem se před Lilou objevily dva malé rybníčky. První byl ošklivý a druhý byl krásný, přesně jak to babička říkala. Lile se nechtělo, ale přece jenom musela do toho ošklivého. Hned jak tam skočila, objevil se před ní nádherný svět jako ze snu. Byly tam stovky malých skřítků. Každý měl svůj kotlík, kde vyráběli barvy na duhu. Místo květů byla lízátká, místo mraků cukrová vata a když pršelo místo deště padaly z nebe peníze. A skřítek Vítek byl král tohoto světa. Říkali mu taťka Vítek. Lila šla do jeho království, poprosit skřítku Vítku o živý a mrtvý chléb. Skřítek Vítek jí však řekl, že si to musí odpracovat. Lila souhlasila.

Skřítek Vítek Lilu naučil, jak se duha barví, jak se míchá, jak se umývá kotlík a další. Všichni skřítkové si Lilu hodně oblíbili a taťka Vítek říkal, že jí jde práce dobře od ruky. Uplynul den a Lila se už musela vrátit do světa lidí. „Taťko Vítku, nechme si ji tu!“ prosili skřítkci. Taťka Vítek ale řekl, že Lila už musí jít. Lile, skřítkům i taťkovi Vítkovi to bylo líto, tak se král Vítek rozhodl, že Lile dá klíč a zámek, který, když se odemkne, tak se objeví ve světě Na konci duhy, a když bude zamčený, tak bude ve světě lidí. Lila poděkovala za dary od taťky Vítky a zamkla zámek.

Babička ji už netrpělivě čekala a jakmile se objevila byla velmi šťastná. Lila jí předala živý a mrtvý chléb od skřítku Vítky. Babička se slzami v očích Lile poděkovala a běžela uzdravit dědečka. Lila byla šťastná a vždy, když jí bylo smutno, tak otočila klíčkem v zámku a potěšila se se skřítky ve světě Na konci duhy.

Ema Němečková 6. B

Co se děje na konci duhy

Byl jsem doma. Kreslil jsem si obrázek duhy, ale nevěděl jsem, co je na konci. Moje máma mi říkala, že tam jsou čarodějové, ježibaby, skřítky a obrovští trollové. Táta mi zase sdělil, že nikdo ještě konec duhy nespatril. A co jiného by se mohlo stát, brácha mi neřekl nic. V tom máma zavolala z pokoje: „Patriku! (to je moje jméno) Patriku, máš už připravené věci na dovolenou?!“ Já jsem si kreslil a věci na dovolenou jsem připravené samozřejmě neměl. Odpověděl jsem a musel jsem se rychle připravit, protože odjezd byl naplánován na 16:45 a bylo už 16:30.

Tak tak jsem to stihl a už jsme jeli do Vídně, ale těsně před námi hasiči zavřeli dálnici, protože tam záhadně vypukl požár. Sjeli jsme tedy z dálnice a z mraků se spustil prudký déšť doprovázený kroupami. Bylo to hrozné počasí. Zjistili jsme, že po cestě dlouho nikdo nejel. Náhle se však rozsvítilo slunce a my jsme uviděli duhu. Krásnou duhu v mracích. Ale jeden mrak se vyskytoval přímo před námi a blížil se k nám ohromnou rychlostí. Pak nás pohltil a my jsme sjeli z cesty a nabourali do stromu.

Když jsme se probudili z autonehody, k našemu překvapení jsme leželi na postelích se zelenou dekou a polštářem uprostřed jakéhosi neznámého, ale velmi útulného domku. Na levé straně od mé hlavy byl kamenný krb a u něj 2 křesla a skleněná okna s květinami a kaktusy s dlouhými ostny. Na pravé straně stály ostatní postele se členy rodiny a byla tam další skleněná okna, zelená pohovka a ozdobně vyřezávaný stůl z dubového dřeva. Když jsem se podíval dopředu, uviděl jsem velké zelené dveře opět z dubového dřeva. Vstal jsem a šel jsem ke krbu. Ještě hořel. Musel nás tedy někdo zachránit. Mé úvahy přerušilo náhlé otevření dveří.

Dovnitř vešel skřítek celý v zeleném. V rukou držel velkou dýni. Byl menší než já. Určitě neměřil ani 140 cm. Když mě uviděl, trochu se vyděsil. Poznal jsem to, protože upustil dýni na zem a ta se roztříštila. Skřítek nás i přesto přátelsky přivítal stařeckým hlasem: „Vítám vás v mém skromném domku. Mé jméno je Ludvík. Nejspíš tady nějakou dobu zůstanete, protože nevím, kudy mám jít, abych se dostal k vašim druhům ve městech a vesnicích.“ Skřítek chtěl říct něco dalšího, ale bratr byl rychlejší. „Mám hned několik otázek. Byl jste to vy, kdo nás našel a zachránil?“ Skřítek odpověděl. „Ne. Byl to můj společník Adam. Je to čaroděj a pomáhá mi při mých nemocech a nemocech mých rostlin. Našel vás poblíž jeho domku a předal vás mně, protože se prý u mě budete mít líp.“ Bratr skřítky znovu přerušil. „Jakto, že nedokážete najít cestu pryč?“ A skřítek znovu odpověděl: „Protože je tu koloběh duhy, který otáčí duhou nepravidelně po celém světě. Ale už se mě na nic dalšího neptejte. Musím uklidit ten binec, který jsem tu provedl.“ Skřítek šel o pár kroků vzad, aby si vzal zelený hrnec z poličky u dveří. Do něj začal skládat kusy dýně. Když měl práci hotovou, šel ven a oknem bylo vidět, jak ze studně čerpá vodu a omývá jí dýni. Mezi tím se rodina ptala jeden druhého, kde vlastně jsou, a proč je tu den, když bratrovy hodinky ukazovali půl druhé ráno. Přišel skřítek a zeptal se: „Nechcete něco k jídlu nebo pití?“ Ozvalo se nadšené „Anooo!“ A skřítek dodal: „Ale dnes máme na výběr jen mezi kuřecím prsem na smetaně s kari nebo rybími prsty, příloha dle výběru, například: rýže, brambor, kuskus, těstoviny, houskové knedlíky, bramborové knedlíky, bramborové noky, bramborová kaše nebo třeba bramborový salát. To je

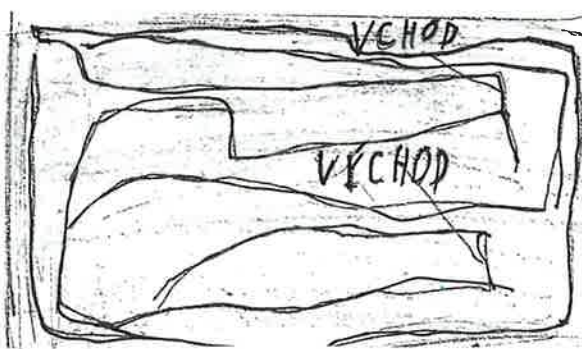
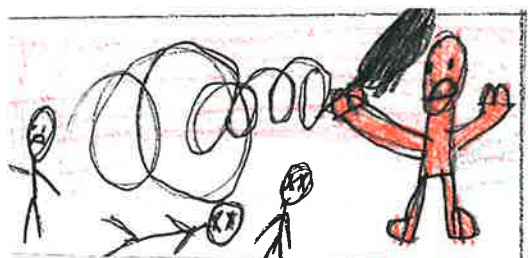
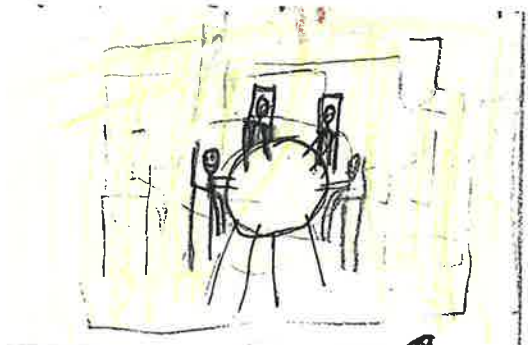
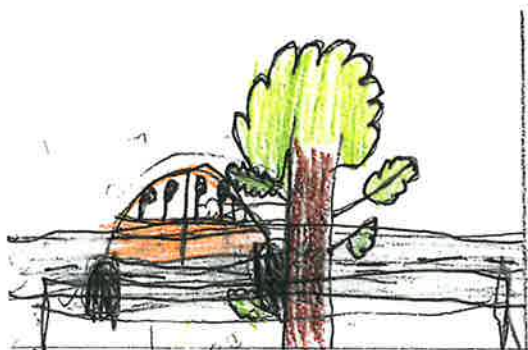
ale jen hlavní chod a samozřejmě si můžete dát i dýňovou polévku nebo dezert, v tomto případě je to jablečný koláč nebo medovník. Ale pokud chcete, mohu přivařit i kuřecí vývar. K pití si můžete dát vodu, různé druhy mého domácího džusu, například: jablečný, pomerančový, jahodový, borůvkový, hroznový a málem bych zapomněl na broskvový. Ten vám doporučuji, protože tenhle rok se mi opravdu povedl. Můžete si dát také čaj nebo kávu.“

Všem se po tomhle výkladu sbíhaly sliny. Především tátovi, protože přímo miluje kuřecí maso, kuskus, kávu a jablečný koláč. U mě to bylo jasné. Já jsem si dal kuřecí vývar, rybí prsty s bramborovou kaší, pomerančový džus a medovník. Měl jsem opravdu velký hlad, ale odolal jsem pokušení se zeptat skřítky, jestli by mi nedal větší porci než obvykle. To se ale později ukázalo jako velká chyba. Skřítek nám dal tak malé porce, že by je snědl i komár. Pití bylo ve džbánu, který měl objem asi 30 ml. Talíře měli v průměru jen asi 20 cm a jablečný koláč nakrájel na plátky a každému dal jen dva. Řekl jsem mu, jestli by nám nedal alespoň větší džbán. Řekl mi, že je to i pro člověka velká porce a že uvidím, jak se přejím. A měl pravdu. Přejedl jsem se a už jsem neměl chuť ani na medovník. Zeptal jsem se tedy, jak to, že porce byla tak malá, ale i přesto jsem byl už úplně plný. Ale on to přešel jen ledabylým mávnutím ruky. „To teď není důležité. Důležité je, jestli se chcete dostat za každou cenu domů. Pokud ano, je tu jedna cesta, jak se dostat domů.“ To nás nadchlo a pobídli jsme skřítky, aby pokračoval. A tak se i stalo. „Domů se můžete dostat tak, že pokoříte slavného Kalkase, který vám při tom bude škodit a ubližovat. Musíte překonat labyrint, který se proměňuje v hotovou hrůzu. Zdi se posunují, zavírají a dokážou vás pohltit a dostat úplně na začátek labyrintu. Pokud se rozhodnete tam jít, v žádném případě nechoďte po schodech nahoru, ani dolů. Pokud to uděláte, sám Kalkas vás bude mučit ve špatných vzpomínkách. Pokud se budete zkoušet bránit, stane se vám něco zlého. Pokud se ale dostanete na konec labyrintu, objeví se před vámi jedna věc, kterou si budete přát. Musíte si přát klíč k magické skříňce. Ten vám samozřejmě dokáže otevřít magickou skříňku. Tu najdete před chrámem samotného Kalkase, který je u východu z labyrintu. Ale pozor, než vystoupíte z labyrintu, musíte stisknout tlačítko, které je tak veliké, že ho jistě objevíte. Když otevřete skříňku, koukejte se na obrazovku. Ta vám ukáže možnosti. Vy si vyberete červené tlačítko a pohnete hlavní pákou. Ale je tu další připomínka. Pokud stisknete tlačítko a hned zataháte za páku, probudíte Kalkase a zaručeně zemřete. Za páku musíte zatáhnout až za pět sekund, co stisknete tlačítko. Pak už je to jen o štěstí. Konec duhy se zastaví náhodně. Pokud se zastaví v poušti, pralese nebo na pólu, nemáte skoro šanci. Ale když budete v lepší lokaci, šanci máte. To jsou všechny moje instrukce.“ Celá rodina se na sebe podívala a pak se všichni podívali na zmizelého skřítky. Skřítek tam prostě nebyl. Vytratil se a nebyl tam. „Kam se poděl,“ zeptala se máma. „Asi si řekl, že nás v tom nechá a odejde,“ odpověděl bratr. „Ne, bude v tom něco víc. Třeba zmizel, protože nám to pověděl.“ Uvažoval jsem já. „Tak či tak, není tu.“ Dopověděl táta. „Máte jednu hodinu na to, abyste mě osvobodili. S pozdravem skřítek Ludvík.“ To nás zaskočilo. Rozhodně jsme nečekali, že byl skřítek unesen. Vůbec jsme nevěděli kudy jít. Naštěstí se skřítek ozval znovu. „Musíte do labyrintu, tam udělat to, co jsem vám řekl, a nakonec musíte utéct. Když utečete, tím mě také osvobodíte. Labyrint je za mou chatou.“ Na nic jsme nečekali. Běželi jsme ke dveřím a tam jsme spatřili stromy, keře a obrovské rostliny. Běželi jsme dále za chatu a uviděli jsme obrovskou spleť pohybujeících se keřů a stromů. Přesně, jak to popisoval skřítek.

Vešli jsme dovnitř. Skoro nic jsme neviděli. Jen žlutavou záři čehosi nahoře. Nevěděli jsme kudy jít. Nechtěli jsme se rozcházet, protože v tomhle labyrintu se nedalo mluvit, ani vydávat jakýkoli zvuk. Šli jsme při sobě, ale k ničemu to nevedlo. Tajně jsem se vytratil a vzápětí jsem spatřil dvířka. Otevřel jsem je a ejhle, tajemný klíč k záhadné skříňce. Popadl jsem ho a chtěl jsem zakřičet, že už jsem na konci. Nemělo to ale žádnou cenu. Nevydal jsem ani hlásku. Chtěl jsem zakřičet znovu, ale vtom se země začala otřásat. Nevěděl jsem, co se děje. Pak jsem to pochopil. Kalkas se probouzí. Šel jsem ke skříňce opodál. Pomocí klíčku jsem ji otevřel a Kalkas znovu usnul. Stisknul jsem červené tlačítko a asi o pět vteřin později jsem zatahal za páku. Zeď se přede mnou rozplynula a já jsem znovu zařval. Tentokrát úspěšně. „Našel jsem konec!“ Nic se neozývalo. „Haló!“ Zase nic. Za rozplynutou zdí byla louka a za ní vesnice. Vtom se ozval skřítek. „Nikdo z tvé rodiny to nepřežil.“ Z té tragické zprávy mi bylo do breku. Šel jsem pryč. Tohle záhadné místo jsem už nechtěl vidět. V tu chvíli se vedle mě objevil skřítek. „Opravdu děkuji, že jsi mě zachránil. A také je mi moc líto tvých rodičů a bratra.“ Ozval se skřítek. „Já vůbec nevím, co si teď bez nich počnu. Nemám peníze, zkušenosti, ani kamarády.“ Smutně jsem odpověděl. „Ale máš přece mě. Já jsem byl také člověk. Zkušenosti mám, peníze také, kamarády ne, ale bez nich se chvíli snad obejdeme a navíc máme sebe.“ Já jsem byl zmatený, a tak jsem se začal vyptávat. „Jak to, že jste člověk? Jste přece skřítek. Nebo ne?“ Rozhovor se přerušil náhlými hlasy. Vesničané byli hned po našem příchodu na nohou a zdvořile nás přivítali. Na všechny otázky mi skřítek odpověděl a vesničané nám ukázali cestu do nejbližšího města.

Stálo mě to hodně, ale teď už konečně vím, co se děje na konci duhy.

Lukáš Urbánek 7. B

Jednoho dne si skupina kamarádů udělala výlet do parku. Ze začátku bylo všechno v pohodě a užívali si to. Tu najednou začalo strašně pršet. Byly hromy, blesky a také padaly kroupy. Naštěstí v parku byl bunkr, tak toho parta hned využila a schovala se do něj. Po bouřce, když se všechno uklidnilo, se na nebi objevila duha. Skupina vylezla z bunkru, a když spatřili duhu, začali si ji fotit.

Všichni kamarádi už šli domů, ale jeden kluk z party jménem Miloš si říkal: „Co tak může být na konci duhy? Nějaká prapodivná stvoření, poklad, jiná atmosféra nebo snad vůbec nic? Musím to jít zjistit.“ A tak se jako jediný z party vydal na túru, aby prozkoumal, co se skrývá na konci duhy.

Šel a šel, až nakonec v půlce cesty padl na zem a cítil se dost unaveně. A tak si ustlal, protože si naštěstí sbalil spacák pro případ únavy, a nakonec usnul. V tom ho najednou probudilo něco zářivého. Duha zářila! Poté pod sebou spatřil bílou pásku, která tam předtím vůbec nebyla. Když ji přešel, tak se najednou z modrého nebe stalo oranžové, byla tam podivná stvoření, živé stromy atd. Radoval se, že je to znamení, že je na konci duhy. Nakonec se u něho objevil skřítek, který vyšel ze země. Řekl kamarádovi, že ho rád vítá na konci duhy a když pro něj udělá nějakou prácičku, dá mu milion korun. Když Miloš práci vykonal, skřítek slib dodržel a dal mu opravdu 1 milion korun. Miloš poděkoval skřítkovi a šel směrem k bílé pásce. Jakmile pásku překročil, duha zmizela. Najednou si Miloš uvědomil, že i zítra bude pravděpodobně pršet, protože měl s sebou mobil, mohl si zkontrolovat předpověď počasí. Miloš zase přespal na původním místě, kde spal cestou tam. Ale po probuzení zjistil, že se vše změnilo do původního stavu. Nebe bylo zas modré a kouzelný svět zmizel. Původně si myslel, že jakmile se vyspí na louce blízko duhy, bude si připadat vždy jako v pohádce. To se sice nesplnilo, ale byl opravdu šťastný, že zjistil, co je na konci duhy.

Když dorazil zpět do Prahy, hned vše vyprávěl kamarádům a jako důkaz jim ukázal krásné fotky. Když šel večer spát, viděl toho samého skřítku na noční obloze, jak mu mává. Miloš se se skřítkem domluvil, že zítra, až se objeví duha, opět se vyspí na nejbližší louce, překročí bílou pásku a už bude zase v pohádkovém světě na konci duhy. A skřítek mu to slíbil. A kouzelné přání mu jistě vyplní.

Matěj Rosák 8. B

Legenda o konci duhy

Legenda praví, že kdysi dávno se staří Řekové začali zajímat o zvláštní jev na obloze, který se děje po dešti. Někteří z nich tím byli tak fascinováni, že se rozhodli zjistit více.

Došli tedy k řece, provedli rituál, ke kterému potřeboval každý 10 kapek své krve, a řeka jim pověděla příběh. Děsivý příběh, který když Řekové uslyšeli, lekli se a málokdo se odhodlal pokračovat v průzkumu. Byli i tací, kteří se podle příběhu rozhodli najít původ tohoto jevu.

Vytvořili tedy skupinu odvážlivců a vydali se na cestu. Cesta nebyla jednoduchá. Čekala je zvláštní stvoření, která předtím nikdy neviděli.

Každý večer si před spaním vyprávěli děsivé příběhy o nadpřirozených bytostech, ale také veselé příběhy.

Po několika dlouhých dnech dorazili k velké bráně. Byla již zrezivělá a bylo vidět, že se o ni nikdo nestaral. Nikdo se nestaral ani o zahradu umístěnou za bránou. Zela prázdnotou. Vypadalo to, že tam živá bytost nevstoupila stovky let.

Pak to spatřili. V černotě se cosi třpytilo. Bylo to jasně vidět. Všichni se rozběhli blíže k zvláštnímu, jim tak známému jevu, když v tom se ozval prapodivný zvuk. Něco jako zasténání. Za nimi stála zvláštní bytost. Nebylo to normální stvoření. Bylo průhledné, vznášelo se a probodávalo pohledem.

Jeden z Řeků se rozhodl udělat nečekanou věc. Svým mečem rozsekl provaz, za kterým barevný jev čekal, a najednou se zahrada zalila barvami.

Tajemná bytost se snesla k zemi a s úsměvem na tváři řekla: „Děkuji, zachránili jste naši říši - Říši duchů.”

Ze začátku se jen nechápavě koukali a nevěděli, co se stalo. Pak jim to došlo. Příběh, který jim řeka vyprávěla, byl pravdivý. Sice děsivý, ale užitečný.

Bytost se podivila nad jejich slovy a zeptala se, o jakém příběhu mluví. „Příběh vypráví o staré strašidelné říši, ze které se nikdo nevrátil živý!” Vysvětlil jeden z Řeků.

Bytost však ztratila svůj úsměv a odvětila: „Pár lidí hledáním odpovědí, zaplatilo životem, když se nás zalekli a začali útočit. Naše říše přirozeně začala bránit své obyvatele.”

Všichni byli nějakou chvílí zticha. Nevěděli co říct. Když najednou bytost promluvila: „Zachránili jste nás. Máte tu čest pojmenovat náš barevný poklad.”

Mezi Řeky se rozjela debata „Co takhle pojmenovat to Ducha? Na počest majitelů tohoto jevu,” navrhl jeden. Další se zamyslel: „To je moc divné na výslovnost. Lepší bude Duha!” Všichni souhlasili.

Nakonec se rozloučili a vydali zpátky. Své zážitky vyprávěli ostatním. Jejich příběh byl zapsán do knih, aby měli budoucí generace možnost dozvědět se o jejich dobrodružství.

Jsou však tací, kteří jsou moc skeptičtí a nevěří tomu. Knihy už jsou staré a možná i trochu upravené podle představivosti.

„Je to pravda či výmysl?“ ptáte se. To už se nedozvíme.

Eliška Morávková 8. B

Co se děje na konci duhy

Byl jednou jeden kluk, který se chtěl hrozně moc podívat na konec duhy. Tak si počkal, až bude pršet a do toho svítit sluníčko, aby se udělala duha. Čekal asi čtrnáct dnů, než přšlo a bylo sluníčko. Jakmile se objevila duha, tak vyrazil na její konec. S sebou si na cestu vzal batůžek, ve kterém měl pití a spacák, pro případ, že by musel někde přespát. Poté, co vyrazil, asi po třiceti minutách zjistil, že se duha začíná pomalu ztrácet a tak přidal do kroku, aby ještě stihl dojít kus cesty. Duha však náhle zmizela. Vrátil se tedy domů a zase čekal na další duhu, která se ukázala asi po jednom týdnu. Po chvíli, co se na ni díval z okna pokojíčku, zjistil, že duha končí na jiném místě než předtím. Jelikož si řekl, že už nemá cenu jít na její konec, protože zase po chvíli zmizí, čekal tak na duhu další, která se objevila hned druhý den ráno. Jakub, když to zjistil, hned vyrazil. Už věděl, že duha za chvíli opět zmizí, bude tedy muset držet směr, kterým duha končí. V tom si uvědomil, že duha končí stejným směrem, jako když šel hledat konec poprvé. Duha po chvíli opravdu zmizela, ale protože věděl, že každá druhá duha končí na stejném místě, tak mu stačilo držet stejný směr. Po dvou dnech došel do strašidelného temného lesa a v tom lese uviděl chaloupku. Z dálky vypadala jako perníková, ale když se k ní Kuba přiblížil, tak zjistil, že je to chaloupka hodné čarodějnice, která pomáhá lidem. Přišel k chaloupce a zaklepal na petlici. Čarodějnice mu otevřela a vyslechla jeho přání. Řekla mu, že s ním na koštěti doletí na konec duhy, ale musí počkat, až se duha zase objeví. Čekali, až se oba dočkali. Čarodějnice doletěla s Kubou na konec duhy, kde našli poklad, který si rozdělili mezi sebou. Od té doby Kubova rodina už nebyla chudá.

Fabian Lébl 7. B

Zklamání

Jednoho dne šestiletý chlapec, který se jmenoval Jakub, koukal na pohádku, v které se rytíř vydal hledat konec duhy, kde byl poklad se zlatem. Pohádka se Jakubovi hrozně líbila a chtěl také najít konec duhy se zakopaným pokladem. Jakub věděl, že musí počkat, až se duha objeví. Každý den pozoroval oblohu a doufal, že se co nejdříve objeví.

Uplynul asi týden a Jakub vlastně už na svůj nápad, že půjde hledat konec duhy s pokladem, zapomněl, ale když se podíval z okna a viděl duhu tak byl šťastný a chtěl se hned vydat na cestu. Šel si potají dát do batůžku lopatku a pak si řekl, že si už nic brát nebude, aby se mu tam vešel poklad. Jakubovi rodiče byli v kuchyni, a tak mohl Jakub bezpečně utéct z domu.

Jakub šel parkem, pak kolem obchodů a nakonec i lesem. Po chvíli se začalo stmívat a duha pomalu zmizela. Jakub se začal bát, chtěl jít zpátky domů, ale ztratil se. Když už byla úplná tma, tak si Jakub sedl ke stromu a řekl si, že ráno určitě najde cestu domů. O 3 hodiny později jela lesem policie, a samozřejmě jim bylo divné, co dělá tak malý kluk uprostřed noci v lese. Vystoupili z auta a ptali se Jakuba, co dělá v lese takhle pozdě. On policistům vysvětlil, že šel hledat poklad na konec duhy, ale že se ztratil. Policisté Jakubovi vysvětlili, že konec duhy neexistuje a že by neměl věřit všemu, co vidí v pohádkách. Jakub byl hodně zklamán, že konec duhy neexistuje, ale také už chtěl být doma. Naštěstí Jakub věděl svoji adresu, takže policisté věděli kam Jakuba odvézt. Když policisté s Jakubem přijeli do jeho domu, tak rodičům řekli, co se stalo, a pak jeli pryč. Maminka poté řekla: „Jakube co tě to napadlo? Přece nemůžeš věřit všemu, co je v pohádkách.“ Pak se přidal tatínek a pověděl: „Tohle už nám nikdy nedělej, hrozně jsme se o tebe báli.“ A nakonec Jakub vykřikl, že největší poklad, který má, jsou jeho rodiče.

Claudia Nechvátalová 8. A

Co se děje na konci duhy?

Pamatuji si, že mi máma vyprávěla, že je tam štěstí, zlato, šperky nebo tvoji milovaní, když už nejsou na zemi s námi. Prý někde v tomhle světě je mapa, mapa, která těm vyvoleným má ukázat, jak se tam dostat. Asi před týdnem jsem ve svém šuplíku našel klíč. Tu noc hodně pršelo, nepřestalo to až do odpoledne. Potom, když jsem se koukl z okna, stála nebo spíš byla u lávky duha. Na té lávce ležel takový ohořelý papír. Hned jsem si vzpomněl na pohádku od mámy a vyběhl ven. Vzal jsem ten papír do ruky a čekal, jestli se něco stane. Nic se nedělo, i přes všechnu tu víru se nic nestalo. Papír jsem si pořád držel v ruce, když jsem s ním zavadil o tu duhu, najednou se papír zlatě rozsvítil a nakreslil mapu. Hned jsem papír vzal a rozhodl se, že se dnes vydám na výpravu. Sbalil jsem si svoje saky paky a vydal se na cestu. Šel jsem přes louky, vesnice, nakonec jsem vyšel na horu, na které stály troje dveře. Zkusil jsem na první i druhé dveře klíč, ale nepasoval, ale na třetí ano, vešel jsem tak dovnitř a tam bylo vše - lidičky, zlato, stříbro, šperky i mí kamarádi a rodina, vše, co jsem si kdy přál, leželo nebo bylo přímo tam. A proto vám to říkám, protože jste možná taky ti vyvolení. Stačí věřit, a kdo ví, třeba jste to vy, kdo zjistí, co je za těmi prvními a druhými dveřmi. Pokud toto čtete, znamená to, že já jsem stále za těmi dveřmi šťastný.

Anežka Vávrová 7. A

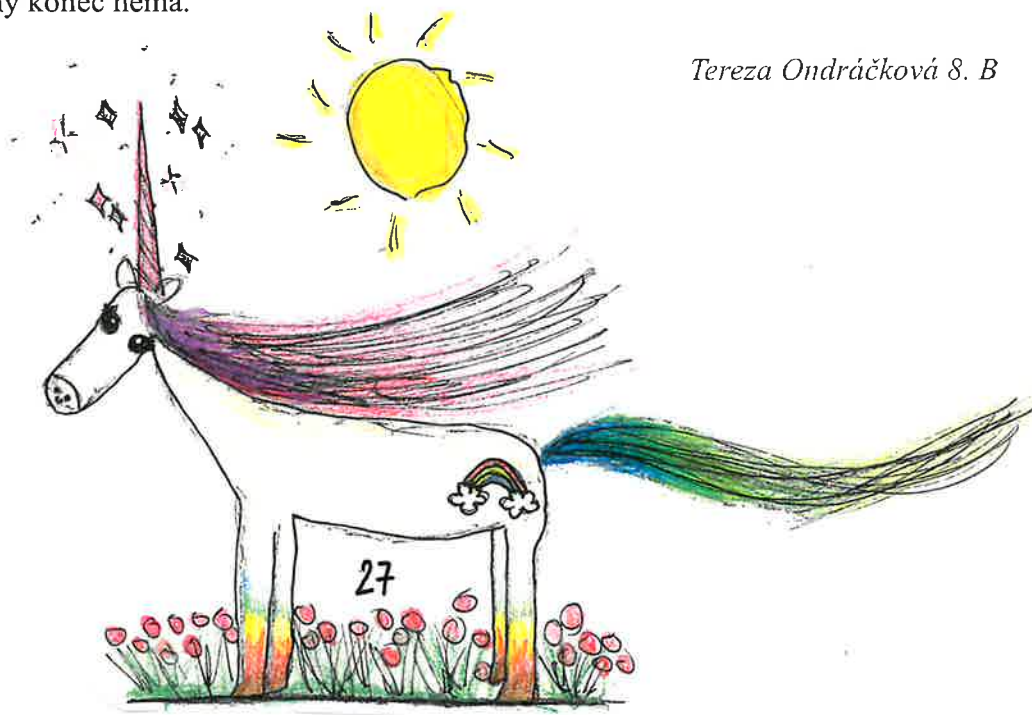
Živý sen

Byl slunný den a já jsem trhala na louce květiny. Najednou začalo pršet, zvedla jsem hlavu a uviděla duhu. Nevím, co mě to napadlo, ale rozběhla jsem se podle ní. Běžela jsem kolem míst, která dobře znám. Najednou jsem spatřila konec.

Náhle jsem zastavila, zahlédla jsem cosi barevného. Byl to jednorožec, říkala jsem si, že neexistují. Tenhle byl ale opravdový. Rozběhl se ke mně. Nejdříve jsem se trochu bála, ale byl tak krásný, že jsem ho pohládila. Z ničeho nic se sklonil, nechal mě nasednout.

Nasedla jsem na něj a on vyletěl do vzduchu. Letěl kolem duhy. Doletěl až k louce, odkud jsem vyrazila. V ten moment jsem se vzbudila a zjistila, že to byl sen. Škoda, že duha ve skutečnosti žádný konec nemá.

Tereza Ondráčková 8. B

Co se děje na konci duhy?

Co se tak může dít na konci duhy? Spousta lidí věří tomu, že tam najdou hrnec plný zlata, někteří si také myslí, že konec duhy neexistuje. Proto se jednou jeden skřet jménem Karel vydal hledat konec duhy. Problém byl, že musel čekat, než bude pršet a udělá se duha. Tak čekal, čekal a čekal. Čekal asi 14 dní, než konečně zapršelo a udělala se duha. Karel šel směrem ke konci duhy. Šel celý den, už ho bolely nohy, tak se rozhodl, že si odpočine. Po chvílce zase vstal a šel dál. Duha ale začala mizet, stmívalo se. Karel si proto postavil stan, aby mohl jít spát. Měl štěstí, že celý týden mělo pršet ale také svítit sluníčko, takže je větší pravděpodobnost že bude duha. Další den skutečně přšelo, ale byla bouřka, a on nemohl jít dál. Rozhodl se tedy počkat do rána. Ráno vstal a zabalil si věci, aby mohl jít. Zdálo se mu, že je blíže a blíže. Byl ale zase dost vyčerpaný potom, co už ušel takovou dálku. Tak si dal další přestávku. Seděl tam už asi hodinu, a pořád se mu nechtělo jít dál. Najednou ale uslyšel podivné zvuky z keře. Znělo to jako volání o pomoc. Karel se tam šel podívat a uviděl malou vílu zaseklou mezi větvemi keře. Karel jí tedy pomohl ven a ona se ho ptala, co tu dělá, a kam jde. Karel jí vyprávěl celý příběh, jak se sem dostal, a celou jeho cestu. Víla mu odpověděla, že musí být určitě unavený. A podala mu kouzelný prsten, kterým se může dostat, kam jen bude chtít. Karel si ho vzal a poděkoval jí. Řekl, že chce na konec duhy, a byl tam. Bylo to tam úžasné, úplně to tam zářilo barvami. Bylo to obrovské město plné různých bytostí. Karlovi se tam tak líbilo, že se tam rozhodl zůstat. Bydlel na konci duhy a moc se mu tam dařilo.

Kateřina Jägerová 7. B

Byla jednou skupina dobrodruhů, kteří se rozhodli odhalit tajemství, které se skrývá na konci duhy. Společně se vydali na nebezpečnou cestu plnou výzev a překážek. Procházeli temnými lesy, brodili se divokými řekami a překonávali strmé hory.

Pomocí mapy, kterou našli ve starém knihkupectví, se postupně přibližovali k cíli. Každý den je však čekaly nové záhady a hádanky, které museli rozluštit. Byli z toho čím dál tím více zmatení, ale jejich odhodlání bylo nezlomné.

Po dlouhých týdnech putování konečně dorazili na konec duhy. Tam je čekalo ohromující překvapení. Místo toho, aby našli poklad, objevili tady nádherný zahradní ráj plný květín a zvířat. Bylo to místo, kde se barvy zdály ještě jasnější a kde se všichni cítili naplnění klidem a štěstím.

Ema Pašková 8. B

Chcete vědět co je na konci duhy?

Co je na konci duhy? Na složitou otázku je i složitá odpověď, ale řeknu vám tu moji verzi. V bájně říši Řeků, kde po dlouhé válce, nepokojích a bouřkách se na nebi objevilo slunce a s ním i duha. Nikdo z Řeků nikdy neviděl takovou krásu. Tehdy se objevila první otázka: „Co je na konci?“ zeptala se malá Aloptéra. Nebyla jediná, koho to zajímalo, ale jedna z mála kdo se to vypravil zjistit. Na druhý den ráno jí maminka zabalila svačinu, dala pusku na čelo a Aloptérka byla připravena na dlouhou cestu. Po cestě na konec duhy potkala stařenku a ta jí řekla: „Ahoj maličká, nemáš náhodou něco k jídlu. Nejedla a nepila jsem už den.“ Malá Aloptérka ani chvilku neváhala a dala jí ten kousek svačiny, kterou měla. Stařenka jí poděkovala a ani to nedořekla a už se proměnila na duhovou vílu a řekla: „Za to, že ses se dokázala podělit, ti splním jedno přání, které si vybereš.“ Malá Aloptérka jí řekla, že chce zjistit, co je na konci duhy. Stařenka odpověděla: „Ano, na to ti ráda odpovím, na konci duhy najdeš...“

Amelia Tröster 8. B

Tam kde se střetávají fantazie s fakty

Co je na konci duhy? No, odborně řečeno, duha je optický fenomén, způsobený lomem světla na kapkách vody, takže vlastně žádný konec nemá. Stejně jako je duha pouhý optický jev, já jsem pouhý výtvar vaší fantazie. Jsem řekněme dobrodruh putující po té duze, po které žádný opravdový člověk tedy putovat nemůže a říkám si, že já všehoschopný, zjistím, co na konci té duhy je, protože přece všechno nějaký konec má. Nebo snad ne? Asi v půli cesty si sednu a popřemyslím. Dospěju k závěru, že nemá smysl na konec duhy putovat, protože stejně jako já v hlavě každého z vás vypadám jinak, to, co je na konci duhy, si každý představuje jinak. Vzhledem k tomu, že duha konec nemá, může si konec a to, co tam je, představit každý tak, jak se mu líbí. V tomhle bodě se nám střetává fantazie s fakty. To je krása lidské mysli.

Ella Marie Shaw 9. B

Jeden den dva kluci Honza a Pepa si hráli venku, začalo bohužel pršet, ale po pár minutách přestalo a na obloze se objevila velká duha. Pepa si vzpomněl z jedné pohádky, že na konci duhy je velký poklad. Pepu napadlo hledat poklad. Zeptal se hned Honzy, jestli nechce jít s ním, Honza řekl, že rád půjde, a oba kluci se vydali na cestu za pokladem. Cesta byla přes les a dlouhou louku. Dokonce narazili i do velké řeky s rychlým proudem, kluci nevěděli, jak se přes řeku dostat, ale Pepa se rozhlédl a viděl starou loď, kterou by mohli použít na překonání překážky, oba kluci sedli do lodě a dostali se konečně na konec duhy.

Oba kluci se rozhlédli a viděli konec duhy, ale žádný poklad tam nebyl. Přiblížili se k duze a sáhli na ni. Duha začala měnit barvy a padaly z ní hvězdičky. Hvězdičku si mohl vzít každý jenom jednu, protože byla kouzelná, dokázala splnit jedno přání.

Ari Petryca 8. A

Co se skrývá na konci duhy?

Byl jednou jeden Lumír z planety OS. Neměl moc kamarádů a cestoval po planetách. Když jednou přiletěl ve vesmírné lodi na planetu Zemí, byla tam duha. Z ničeho nic do jeho lodi udeřil blesk a Lumír začal padat dolů z cca 1700 m. Měl padák, tak vyskočil a doletěl do Prahy na Hlavní nádraží. V průběhu letu omdlel a dopadl na rychlík do Brna.

Když už byl v Brně, šel se podívat, jestli uvidí nějaké lidi. Našel Pepu Papacici, který byl kuchař v italské restauraci. Vyhodili ho, a proto hledal dobrodružství. Seznámili se a šli hledat poklad. Pepa viděl v novinách, že na konci duhy se objevil Cartel ze Skotska, kde jste si mohli zasoutěžit o kotlík zlata.

Lumír měl s sebou pár magických hraček. Třeba Zmrazovač 5000 nebo Zatočus lidus 350. Vydali se na cestu za dobrodružstvím. Lumír a Pepa naskočili na vlak. Potřebovali se dostat do Ústí, ale byli v Brně. Nasedli do letadla a za půl hodiny byli tam. Vzali si svoje hračky a šli. Hlavní šéf ze skotského Cartelu řekl, že hra začíná a kdo vyhraje, tak si může vzít kotlík. Ale když prohraje, musí nám dát své věcičky.

Vyhráli. Peníze si rozdělili na třetiny - 1/3 si vzal Pepe, 1/3 si vzal Lumír a zbytek dali do muzea. A potom šli každý domů.

Když se probрал z bezvědomí, zjistil, že je zpátky na své rodné planetě.

Jiří Knap 8. B

Co asi bude na konci duhy?

Kdybych se vás zeptala, co je asi na konci duhy, tak mi každý nejspíš odpovíte jinak. Velká většina z nás si myslí, že na konci duhy je nějaký velký poklad s penězi, čokoládou, bonbony, nějaký tančící jednorožec a nebo tam prostě nic není. Když jsem byla malá, tak jsem si vždycky myslela, že na konci duhy je nějaký velký poklad s penězi a nebo s věcmi, které jsem si vždycky přála. Jedna moje kamarádka ve školce mi dokonce jednou řekla, že pokud se dotknu duhy, tak se ze mě stane nějaká čarodějnice, princezna nebo něco takového. Já tomu musela samozřejmě věřit. Teď, když už jsem o trochu víc starší, tak těmhle věcem vůbec nevěřím. Ale docela bych vlastně chtěla vědět, co se stane, když se dotknu duhy, třeba se ze mě stane milionářka a nebo budu chytrější než Albert Einstein (ale to asi spíš ne, bohužel). Sama bych se na úplný konec duhy nejspíš nevydala, takže bych s sebou vzala svoji rodinu nebo své kamarádky. A docela bych si vlastně přála, aby na tom konci byl nějaký velký poklad s penězi a nebo s nějakou velkou čokoládou.

Nikolina Berisha 8. A

Co se děje na konci duhy?

Byla nebyla jedna vesnice elfů a v ní žil jeden elf jménem Štístko. Ten chtěl od malička vědět, co se děje na konci duhy. Jednou se zeptal táty: „Co děje na konci duhy?“ Táta mu odpověděl: „To se dozvíš, až budeš starší.“ Když Štístko vyrostl, vydal se podél duhy, aby zjistil, co se tam děje. Štístko šel lesem a najednou duha zmizela. Štístko nevěděl, co se děje, kam zmizela. Rozhlížel se, nikde ji neviděl. Řekl si: „Půjdu si lehnout a ráno se podívám“. Bylo ráno a Štístko najednou uviděl duhu. Byl tak šťastný, že radostí poskočil, a běžel, co mohl nejrychleji na konec duhy. Po několika dnech chůze za duhou, došel na konec, utíkal, aby zjistil, co tam je. Když byl už u duhy, rozhlížel se a nikde nic. Hledal všude, až nakonec našel jeden dopis a na něm bylo napsáno: Koukni se pod keř. Štístko se podíval pod keř. Tam byla truhla s pokladem. Zaradoval se a odjel do světa. Od té doby ho nikdy nikdo neviděl.

Kristýna Kozáková 6. A

Co se děje na konci duhy

V Irsku se říká, že pokud' chytíte takzvaného lepríkóna, tak vás zavede na konec duhy, kde vám dá hrnec zlata. Ale to se jen tak říká, třeba mají na konci duhy bohové hostinu, místo toho aby tam nějakí lepríkóni měli hrnce zlata. Nebo je to možná boží pošta, aby poslové nemuseli běhat. Zeus hned po dešti pošle zprávu přes duhu a proletí nad celou zemí až do Podolí, tam na konci duhy čeká jiný bůh, ten si zprávu přečte a hned odepíše a takhle to pokračuje. Nebo třeba se přes duhu bohové přemísťují z místa na místo. Co se děje na konci duhy, zřejmě ví jen bohové a tzv. Lepríkóni nebo nikdo, to se asi nikdy nikdo nedozvíme. Vím, že se stal jeden příběh na konci duhy: Byl kluk Hromotluk a kluk Dobrodruh. Jednou si Dobrodruh a Hromotluk řekli, že se půjdou podívat na konec duhy, šli přes hory doly, až došli na vrchol útesu, odkud viděli konec duhy, a tam hrnec zlata leží. Hromotlukovi blýsklo v očích a strčil Dobrodruha z útesu a sám běžel pro zlato, Dobrodruha na dně chytili malí skřítki, Dobrodruh jim řekl, co Hromotluk provedl. Běželi za Hromotlukem a pak ho potrestali tím, že ho vyhnali z konce duhy. Naopak Dobrodruh hrnec zlata dostal. Když dorazil k Hromotlukovi domů, tak se s ním podělil. Všechno dobře dopadlo.

Marcel Kahoun 6. B

Co se děje na konci duhy

Vždycky jsem si říkala, co se děje na konci duhy. Jednoho dne začalo pršet a do toho svítit slunce a objevila se krásná duha. V ten moment jsem si uvědomila: „To je přesně ten okamžik, na který jsem čekala.“ Běžela jsem na louku, kde jsem duhu naposledy viděla. „Konečně stojím před ní,“ vykřikla jsem radostně.

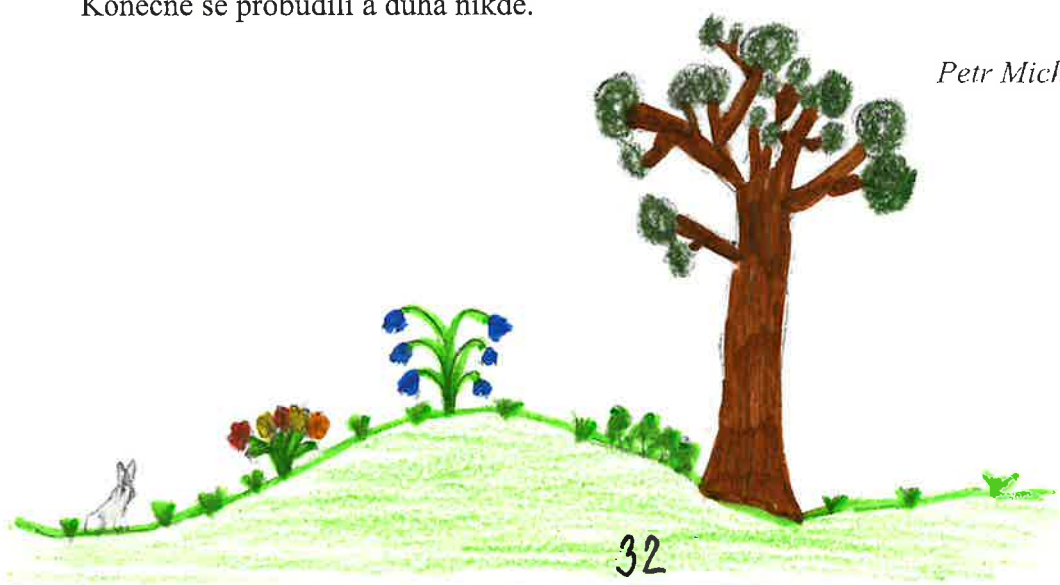
Najednou se duha promění v duhové schody, stoupnu na první a cítím energii. Stoupnu na druhý a pak vystoupám až nahoru. Jsem na konci a vidím před sebou zámek z mraků. Otevřu dveře a je tam trůn. Jdu blíž a vidím, jak se trůn přeblikává na barvy duhy. Na trůnu je malý krásný drahokam. Vezmu ho do ruky a dám si ho do kapsy. Sednu si na trůn a mám chuť prozkoumat celý zámek. Vpravo vidím stůl se spoustou jídla a pití. Nalevo vidím schody, po kterých se jdu podívat nahoru. Jdu po krásně čistě bílých schodech nahoru. Vidím tam velkou postel z mráčků. Lehnu si na ni a usnu.

Probudím se a jdu se dolů nasnídat. Je to moc pěkné být sama v zámku někde v oblacích. Jdu se projít ven a vidím jenom a jenom mraky. Náhle se cítím unaveně, i když jsem před chvílí spala. Spadnu na zem a usnu. Pomalu otvírám oči, vidím budík, kde jsou tři hodiny ráno. Najednou si uvědomím, že jsem u sebe doma. Cítím něco tvrdého v kapse a vytáhnu drahokam. Dodnes si říkám, byl to sen anebo ne.

Elise Monsallier 6. B

Jednoho deštivého dne se skupina kamarádů rozhodla, že půjdou na konec duhy. Tak si vzali jídlo, náhradní oblečení, deštník a pláštěnku. Po chvíli, co vyrazili, se začalo stmívat. Rozhodli se tedy, že se vrátí domů a vyrazí další den brzy ráno, pokud ještě bude duha. Ráno, když se probudili a podívali se, jestli tam duha pořád, a ona tam byla, tak se nasnídali a vyrazili na cestu. Po dlouhé cestě jim vyhládlo, tak snědli všechno jídlo, co měli, ale duha byla už hodně nízko. Prošli poslední les a přeskočili poslední potůček, vyšli z hustého lesa a viděli na konci duhy malý domeček a velký kotlík plný sušenek. Zakleпали na domeček a z něj vylezl ospalý skřítek. Ten se jich zeptal, jestli našli konec duhy, tak mu odpověděli, že ano. Skřítek jim řekl, ať si každý vezme deset sušenek, a zabouchl za sebou dveře. Oni mu ani nestihli poděkovat, tak na něj jenom zavolali, že děkují, a jedinou věc, kterou slyšeli, bylo hlasité chrápání. Každý si vzal svých deset sušenek a vydali se na cestu domů. Rodiče na ně byli naštvaní, protože se nevrátili včas na večeři. Zajímalo je, kde celou tu dobu byli, tak jim řekli, že byli na konci duhy, a rodiče jim nemohli uvěřit, že konec duhy opravdu existuje. Konečně se probudili a duha nikde.

Petr Michael Piskáček 8. B

Co se děje na konci duhy.

Bylo nebylo jedno malé městečko, v něm žila jedna chudá rodina, která byla skromná a byla hodně pracovitá a věřící. Jednoho dne Honza, který byl z té rodiny, viděl duhu. Honza rád zkoumal, tak se rozhodl jít na konec duhy. Všichni se mu smáli, ale on se rozhodl, že je nebude poslouchat a že najde konec duhy, ale vždycky, když byl na konci, tak duha zmizela, už to chtěl vzdát. Zase se zkusil dostat na konec duhy a podařilo se mu to.

Na konci duhy byl skřítek. Honza se zděsil ale skřítek mu ukázal tajnou chodbu a tam bylo hodně krásných věcí, třeba tam místo vody tekla čokoláda. Byly tam různé živočichové. Honzovi se tam velmi líbilo, všichni byli na sebe hodní, nikdo tam nenadával na ostatní. Když si představil nějakou věc, tak ji dostal. Jak tak Honza prozkoumával duhu, tak se mu tam líbilo víc a víc. A od té doby, co Honza našel duhu, už ho nikdo nikdy neviděl.

Diana Kadlecová 6. A

Co se děje na konci duhy

Duha je tu s námi odedávna a působí na nás tajemně a kouzelně. Ovlivňuje nás. Vypadá jako barevný most, který se dotýká země a obloukem stoupá do nebe. Duhové kapičky vody mají kouzelnou moc, prý léčí nemoci.

Moc rád pozoruji duhu po dešti. Letošní léto jsem se setkal s duhou dvakrát. Večer jsme si vyprávěli o zajímavých přírodních úkazech a tedy i o duze. Zajímalo mě, kde má duha konec a co se tam děje.

Kouzlo duhy mě ovlivnilo v mých snech. Ve snu vidím, co se děje na konci duhy. Co jsem viděl ve snu? Co se dělo na konci duhy? Tam, kde se duha dotýkala země, jsem stál já. Rozmlouval jsem s duhou a vyjadřoval své sny, přání a prosby, abych byl úspěšný ve škole, ve sportu, měl super kamarády.

Ve snu slyším duhu, jak mi odpovídá. Tvá přání budou splněna, ale musíš mi s plněním tvých přání pomoci.

Nakonec snu se obracím na duhu s přáním, jak změnit svět, aby byl lepší. Ve snu se dotýkám duhy, která pomalu mizí, a cítím, že mi dává sílu k splnění přání. Svět se mění, lidé se mění, nejsou zlí, závistiví, neválcí, starají se o přírodu, pomáhají si.

Věřím, že duha je opravdu zázračná!

Matěj Buriánek 7. B

Co se děje na konci duhy?

Na konci duhy možná roste obrovský pravák. Do koše by se mi nevešel. Jak se ale dostanu na konec duhy? To nevím. Vždy, když tam jdu, najednou mi zmizí. Ale vím, že ten hřib tam bude! Jednou ho tam najdu. A až ho najdu, tak tam bude i ten konec duhy! V sobotu jsme byli s maminkou a tatínkem na houbách. Sice přšelo, občas slunko vysvitlo, ale duha ne a ne se objevit. A houby taky moc nerostly. Jen pár malých babek. Možná, až bude ta duha, tak ten hřib opravdu najdu. V neděli pak zase přšelo, ale byla zima, slunko moc nesvítilo, duha nikde, tak jsme na toho hřiba nevyrazili. Tento podzim už to asi nestihneme, ale já se na to, jak ho uvidím, moc těším. Ale hlavně se těším, že zas půjdeme do lesa a budeme sbírat houby, i kdyby ta duha nebyla. Protože les mám moc ráda, i když prší, fouká vítr a je zima.

Natálie Laura Vieweghová 6. A

Žiška a poklad duhy

Za horami, za loukami, za zámky, za vesničkami bylo město Tábor a nad ním na kopci byl hrad Essenspielenburg. Na kraji města Tábor byl jeden prostý polorozpadlý dům, kde žil obyčejný farmář Žiška. Měl velmi nízké úspory. Žiška žil sám a lidé se mu vyhýbali, protože byl velmi zlomyslný a pomstychtivý. Jednoho horkého dne oral pole. Uuuuf, oddychl si a řekl: „To je ale vedro.“ Poté pole dooral a chtěl si jít odpočinout, když náhle zahlédl něco lesklého v rozorané hlíně. Řekl si: „Co to asi je?“ Rozhrabal hlínu a vytáhl poměrně těžký, lesklý předmět. Když tajuplný předmět vytáhl, otevřel oči doširoka div že mu nevypadly. Byla to malá zlatá truhlička, což si však uvědomil až poté, co ji vyčistil. Žiška přemýšlel, jak by truhličku otevřel, protože klíč neměl, ovšem nakonec zjistil, že je nalepený ve spodní části truhličky. Podíval se dovnitř, ale obsah truhličky ho dost zklamal. Byl tam pouze jakýsi zaprášený svitek. Když ho vzal do ruky, zdálo se, že se stářím rozpadne. Žiška byl velmi opatrný, aby svitek nepoškodil. Na svitku stálo: „Dojdeš-li na vrchol hory Šíp, uvidíš tam spoustu balvanů. Na nejvyšším bodě je ten, který musíš najít. Bude mít vytesané písmeno X. Musíš být zde v 23:37 jakéhokoli dne. Po důkladném prozkoumání se vydáš výš a poklad, který hledáš, bude tvůj, Galit Gagamun.“ Po přečtení svitku byl Žiška zkoprnělý. Nechápal, co si o tom má myslet, protože i kdyby se duha objevila přesně na tom písmenu X, tak určitě ne tak pozdě, když byla už dávno tma. Ale řekl si: „Když už to někdo vložil do zlaté truhličky, tak to asi výmysl nebude.“ Byl velmi zvědavý a odhodlaný, takže výstup na horu ani hledání kamene s písmenem X mu nedělalo žádný problém. Čekal a čekal, jelikož náš příběh se odehrává na přelomu 14. století, Žiška čekal na hoře Šíp od západu slunce až do 23:37. Žiška už čekal velmi dlouho a říkal si: „Ach jo, někdo se zrovna určitě baví na můj účet a směje se, jak jsem mu naletěl. Určitě ani ta pitomá truhla není ze zlata,“ rozčileně si stále mumlal. Sotva však další negativní větu dořekl, ozvala se rána jako z děla a zjevila se nádherná duha procházející kamenem s písmenem X. Během toho Žiška spadl z kamene, na kterém seděl, přímo vedle kamene s písmenem X. Rychle vstal a žasl nad tou nádhrou. Duha ovšem zmizela a stejně jako při příchodu udělala pořádnou ránu, která dokonce rozdrtila kámen s písmenem X. Žiška si ještě ošahával uši, zda mu z té rány nezačala téct krev z ucha, náhle zahlédl další předmět uprostřed kamenů, které zbyly z toho velkého. Byla to lahvička

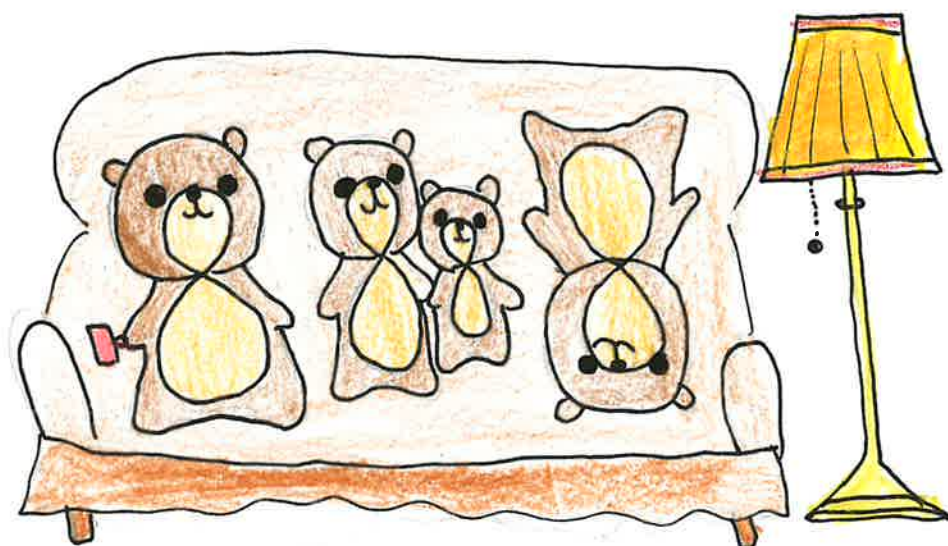
se záhadnou světle růžovou tekutinou. Nevypadala bezpečně, a tak si šel domů si po tom náročném dni odpočinout a lahvičku schoval do zlaté truhličky. Dal si truhličku pod postel a šel spát. Další den ho napadla velmi mazaná věc. Vydal se na trh prodat zlatou truhličku a kupci jako bonus mu dal lžičku z lahvičky s tvrzením, že je to lék proti všem nemocem. Poté, co bohatý kupec ochutnal tekutinu, jako by se proměnil v jiného člověka. Kupec, který byl princ ze vedlejšího města, se sklonil před Žiškou a svým omámeným hlasem řekl: „Co pro vás mohu udělat, můj pane Žiško?“ Poté, co Žiškovi došlo, co lektvar růžové barvy umí, uvědomil si, jak může být s tímto lektvarem mocný. Brzy omámil skoro všechny obyvatele městečka Tábor. Od té doby prý s jeho omámenými stoupenci bojoval proti nevolnictví, šlechtě a církvi. Vypaloval kostely a své stoupence nazval Dusitými. Dusití, v čele se svým skvělým taktikem a vojevůdcem Žiškou, nakonec prohráli v bitvě na Černé hoře. A kdo byl Galit Gagamun? Přece Smrt. Protože omamný lektvar, nebo cokoli takového, vždy přináší jen smrt. A duha? To byl jen barevný plášť, za kterým se Smrt celou dobu skrývala.

Tomáš Kropáček 9. A

Moje štěstí na konci duhy

Co je na konci duhy nikdo neví, protože duha konec nemá, a tak si můžeme alespoň představit, co se tam ukrývá... Traduje se, že na konci duhy je poklad, nebo svět splněných přání. Já takový svět nepotřebuji. Mé štěstí a poklad je s rodinou v sobotu večer, kdy spolu hrajeme deskové hry a díváme se na film či seriál. Štěstí není ve věcech. I když máme radost, když si něco koupíme, není to to štěstí. Štěstí je, co zažijete s rodinou na gauči v teple domova s pocitem, že jste doma a v bezpečí. Tak si to pamatujte.

Nela Vasičová 6. B

Co se děje na konci duhy?

Konec duhy, místo, které každého zajímá, ale nikdo neví, co se tam skrývá. Někdo tvrdí, že se tam nachází lepríkón s hrncem zlata a jiní zase něco jiného.

V jedné vesničce nedaleko Řezna, která se nazývá Noemice, žil mladý kluk jménem Gregor, který měl v plánu zjistit, co se na konci duhy vlastně děje.

Gregor byl mladý jedenáctiletý kluk, choval žáby. Byl velice zvědavý a miloval záhady, proto se rozhodl na konec duhy vydat a věděl, že se tam dostane.

Jednoho dne se zeptal své matky: „Matko, co se děje na konci duhy?“ „Běž to zjistit,“ odpověděla matka. Gregor se tedy vydal ke konci duhy. Věřil, že se tam skrývá něco výjimečného, něco, co svět ještě neviděl.

Trvalo to dlouho, pár dnů čekání na déšť a pár hodin dojít ke konci duhy, celou dobu ale věděl, že to za to stojí.

Konec cesty byl nejvíce vyčerpávající, Gregor šel jenom do kopce asi patnáct kilometrů. Nikdy se ale nevzdal, už takhle to dotáhl daleko, teď to nesmí vzdát.

Gregor došel do svého cíle a to co viděl, bylo ohromné. Neviděl lepríkóna ani nebeský ráj nebo borový háj. To jediné co viděl, byl jakýsi portál. Z něj se ozývaly divné zvuky. Najednou z portálů začali vylétat nějací tvorové. Gregor je nazval Duhzdíci. Přivedl je zpátky do Noemic. Duhzdíci byli malíci létající elfové s duhovými křídly.

Cestou domů však pár Duhzdíků ztratil, takže je musel jít hledat. Když je našel, dal pár z nich jména. Jeden se jmenoval Havlík, druhý Pavlík atd.

Noemice začaly Duhzdíky uctívat a braly je jako svoje bohy, velice obdivovali jejich životní styl. Později Noemice založily vlastní stát a ve vlajce měli Duhzdíky a symbol konce neboli začátku něčeho nového.

A tak v Noemicích odpoví na otázku: Co se děje na konci Duhy?

Josef Šimon Martinský 6. B

Co se děje na konci duhy? Někdo si myslí, že tam je nějaký cenný poklad, jiní zase, že jsou tam kouzelné bytosti. Ale pro mě je duha místo, kde jsou v řadě za sebou duše lidí, kteří umřeli. A na konci té duhy je obrovská brána, za kterou je někdo velice zodpovědný a moudrý. Ten má na starost rozřazování duší. Má takový veliký stůl, na kterém jsou knihy životů všech, co čekají na duze. A rozřazuje je do nebe, pekla anebo na čekačku. Na čekačce si musíš svůj hřích odpykat. Přes noc se střídá s anděly a čerty a ráno se zase vrací zpět. Duše pořád přibývají a čekají v řadě, kam budou rozřazené. V nebi i v pekle je místa nekonečně, takže záleží na chování každého během života.

Vilém Vávra 7. A

Co se děje na konci duhy

Byl kluk, který se jmenoval Pepík. Žil v domě u rodičů. Pepík byl zvědavý a chtěl vědět, co je na konci duhy. A jednoho dne tam vyrazil. Šel dlouho, až narazil na kopec, za kterým nic nebylo. Šel tři až čtyři dny. Byl hladový, až narazil na strom a na stromě jablko. Snědl ho a šel dál. Byly tam samé kopce a kopce. Až jednoho dne za kopcem viděl duhu. Byl šťastný a běžel tam ze všech sil. A když vešel na kopec, tak tam viděl trpaslíka, s kterým se skamarádili. A Pepík chtěl domů, ale trpaslík řekl: „Já tě tam vrátím.“ A další den Pepík se probudil u sebe doma. A žili šťastně a vesele.

Vuk Milojević 6. A

Co se děje na konci duhy

Mínulý rok v létě jsme jeli s rodinou autem do Řecka. Byla to krásná jízda. Jeli jsme krásnou krajinou. Svítlo slunce, ale i přšelo. A proto se objevila duha. Pořád jsme jeli a poté táta řekl: „Podívejte, tady už jsem byl, ukážu vám takový krásný les se studánkami.“ Odbočil a byli jsme v lese. Chvíli jsme se jen tak procházeli a já viděla za stromem nějaké barevné světlo. Myslela jsem si, že je to jen nějaký odraz, ale i tak mi to nedalo a šla jsem se za ten strom podívat. Byla to duha, opravdická duha. Chvíli jsem si ji prohlížela a viděla jsem z boku dvířka. Asi po 10 minutách jsem se rozhodla, že je zkusím otevřít. Chvíli jsem se s tím prala, ale nakonec jsem to otevřela. Byla tam tma. Dala jsem dovnitř ruku a někdo mě chytl a vtrhl dovnitř. Chvíli jsem letěla ve tmě, ale po chvíli se začalo okolí zbarvovat a já viděla krásnou zbarvenou krajinu. Domečky, kopce, louky, lesy a plno malých skřítků. Když jsem dopadla seběhli se ke mně všichni ti skřítki. Začali se mě ptát co tu chci, já jen odpověděla „ Nic někdo mě sem vtáhl“. Z celého toho hloučku vylezl nejvyšší skřítek nejspíše jejich velitel. A ten řekl „Skřítki uklidněte se vždyť je to jen holka může nám s něčím pomoci“. Trochu jsem se bála, nevěděla jsem s čím budou chtít pomoci. Po pěti minutách jsem se vydala na obrovskou horu, prý pro nějaký diamant. Ta hora byla vážně vysoká ale vylezla jsem až na vrchol. Tam byla jen páčka a sedátko. Nevím proč ale moc mě lákalo za tu páčku zatáhnout. Přiblížila jsem se k tomu, chytl se toho sedátka a zatáhla za páčku. Hned mě to vyšvihlo nahoru a já letěla z této země pryč. Objevila jsem se v tom samém lese jako jsem vlezla do těch dvířek. A duha byla pryč. Jediné, co mi hned proběhlo hlavou, bylo. „Takže oni nechtěli diamant, jen mě chtěli poslat domů“. Běžela jsem k rodičům a jeli jsme dál.

Adéla Švehlová 7. A

Co se doopravdy děje na konci duhy...

Byl jednou jeden zajíc a hodně ho trápilo, že nemá žádné kamarády ani rodinu. Cítil se úplně opuštěný a zbytečný na tomto světě. Jednoho dne však zaslechl historku o jakémisi nekonečném štěstí na konci duhy. A protože byl z toho všeho již dosti nešťastný, tak chtěl vyzkoušet cokoliv, co by mu mohlo pomoci. Proto na nic nečekal, a jakmile se příštího dne vynořila na obloze duha, vydal se na cestu za jejím koncem. Po nekonečných kilometrech úmorné cesty konečně dorazil až k jezírku, ve kterém duha končila. Zajíc byl radostí bez sebe a začal se opatrně přibližovat blíže a blíže k jezírku. Z ničeho nic z jezírka nejprve vykoukly dlouhé a tenké uši. Potom se ale dlouho nic nedělo. Tak tam zajíc jen tak postával a sledoval, co se mu to zrovna odehrává před očima. Rovnal si přitom v hlavě myšlenky o svém ne úplně vydařeném životě.

Zajíc na chvíli přestal sledovat to tajemné stvoření a zadíval se hluboko do lesa. Když se ale otočil, už z jezírka koukala celá hlava. Vypadala jako králičí, ale byla temná a rozčuchaná. Pak se z vody vynořila obří tlapa. A druhá. Aniž by měl možnost jakkoliv zareagovat, to stvoření po něm skočilo! Ale zajíc jen tak tak stihl na poslední chvíli uhnout a rychle utíkal do lesa. A to monstrum za ním! Strom co strom. Vše v ten moment vypadalo úplně stejně, až dokud neviděl obrovitý keř, skrze který proskočil. Vtom si všiml, že to tu věc, která ho pronásleduje, zpomaluje. V běhu proto i nadále zběsile pokračoval a proskočil dalších pár keřů až do chvíle, dokud ta nestvůra byla v nedohlednu. Po tomto silném zážitku si za pár let konečně našel tu pravou zaječící, se kterou dokonce založil i rodinu. A světe, div se, našel si i kamarády! Dodnes však zajíc moc dobře ví, že ať ta věc byla cokoliv, tak právě ona opět čeká na druhou šanci, jak vzít jeho či jeho rodinu na onen svět. Proto již nikdy nepůjde hledat konec duhy...

Ondřej Kosina 8. B

Konec duhy je malé překvapení

Co je na konci duhy? Tuhle otázku si pokládá hodně lidí, ale zatím na ni nikdo nedokázal odpovědět. Tak já vám teď řeknu moji verzi a vy si můžete domyslet tu svoji.

Byla jednou jedna rodinka. Žili naprosto normálně, až nastal jeden výjimečný den. O tom dni vám hned povím. Ráno se vzbudili a jen cítili, jak po nich tekly kapky deště. V noci byla velká bouřka, ta jim zničila střechu. Naštěstí ráno už byl slabý déšť. Jejich syn Honzík onemocněl. Tak se vydali do města za paní doktorkou. Před tím, než odešli, z ničeho nic vyšlo slunce, ale u toho poprchávalo. Honzíkova rodina to ještě nikdy neviděla. Byli z toho úplně unešení. Ale víte, co bylo nejzajímavější? U Honzíka doma byl konec duhy. Honzíkův dům byl velmi starý a byl v lese, kde nikdo jiný nežil. Nevím proč zrovna tam, ale ano, bylo to tak, byl tam konec duhy. Bylo to krásné vidět, protože se tam otevřela brána do jiného světa. Honzík neváhal, hned vyběhnul z postele, skočil do jiného světa a hned po něm celá jeho rodina. Bylo to tam velmi krásné. Stromy měly zlaté listy, květiny zářily všemi barvami a oblaky byly vyrobené z cukrové vaty. Ano, doopravdy to bylo velmi krásné a zajímavé. V tom okamžiku přišel za Honzíkem skřítek a zeptal se ho: „Chceš tady zůstat? Ale jen ty bez své rodiny. Nebo chceš jít domů i se svou rodinou?“ I když je to tam velmi krásné, tak se Honzík rozhodl, že chce být se svojí rodinou. Tak žil se svojí rodinou šťastně a hezky.

Nela Tröster 6. B

Nikdo neví, co se děje na konci duhy, ale mě duha připomíná most.

Třeba je to most mezi naším a oním světem, kde si všechny duše, co už odešly, užívají posmrtný život a ta duha je jako cesta, jak nás navštívit a vzpomínat na dobu, když tu byly s námi.

Když nad tím tak přemýšlím, je to podobný nápad jako dia de los muertos neboli mexický halloween (je vidět třeba v filmu Coco).

Duha je nádherný přírodní úkaz a i docela vzácný, takže to může fungovat taky jako talisman štěstí. Užívejte si výhledu, dokud je vidět.

Eliška Ješátková 8. B

Co se děje na konci duhy

Na konci duhy by měl být skoro vždycky poklad se zlatem, penězi atd. Ale jednoho dne se něco stalo... Byl to normální březnový den, kdy přšelo a po chvíli vylezlo sluníčko. Vytvořila se duha, jako vždy. Malá Anička věděla, že bývá na konci duhy poklad, a řekla: „Mami, tati! Koukejte, tam je duha!“ Maminka řekla: „Leží tam poklad!“ Maminka řekla: „Ano, chtěla bys ho se mnou zkusit najít?“ Anička řekla: „Joo!“ „Tak jdeme!“ řekla maminka. Vypravily se autem a sledovaly, jestli se ta duha blíží. Čím dále jely, tím víc se přibližovaly k duze. Nakonec přijely k lesu, duha byla nad nimi, ale ne přímo nad nimi. Byla v tom tajemném mohutném lese. Musely do toho lesa vejít. Nejdřív se Anička bála, ale protože chtěla vidět poklad, byla statečná a do lesa vešla. Byly v lese, ale přestože svítlo venku sluníčko, byla v

tom lese tma. Ne úplná, takže aspoň viděly. Už tam byl konec duhy, ale nebyl tam poklad. Podezřelý. Ale bylo tam něco jiného! Počkat... domeček pro skřítky?! Podívaly se blíž a vážně to byl domeček pro skřítky! Přemýšlely, jestli se podívají dovnitř, a nakonec ano. Ale stalo se něco divného, vylezl skřítek! Ten skřítek řekl: „Ahoj! Já jsem skřítek Pepa, co vy tady děláte?” Anička řekla: „Ahoj, Pepo! My tady hledáme poklad... Protože na konci duhy je poklad!” Skřítek Pepa řekl: „Ale joo, ale něco vám prozradím... na to, abyste našly a vůbec měly ten poklad, musíte mi najít ty nejvoňavější květiny. Až je najdete, musíte mi je odevzdat. Pokud vám je schválím, poradím vám, kde byste měly najít poklad. Anička a maminka to pochopily a vydaly se hledat ty nejvoňavější květiny, co mohly najít. Asi po 5 minutách je našly. Odevzdaly je Pepovi a Pepa jim poradil, kde mohou najít poklad. Bylo to prý někde na okraji lesa, Anička se nemohla dočkat, tak se rozběhla hned, jak to slyšela. Jak byla na okraji lesa, hledala ještě chvíli a jak hledala, a hledala, tak ho po chvílce našla. „Mami!” jásala Anička. „Copak, Aničko?” zařvala maminka. „Našla jsem poklad!!” jásala Anička. Hned, jak to maminka slyšela, rozběhla se za ní. Konečně už měly ten poklad, nechaly si ho, a když šly k autu, aby ten poklad donesly domů, skřítek Pepa tam už nebyl.

Natália Sojaková 7. B

Na konci duhy je Asgard

(Kousek z mého fantasy románu inspirovaného severskými legendami)

Říká se, že na konci duhy se nachází poklad. Podle mě je ten poklad Asgard. Když chcete duhu přejít, zákonem schválnosti bude 20 kilometrů od vás. Ale je tu druhá možnost: Prostě se modlit k bohu Heimdallovi, strážci bohů, který vidí úplně všechno. A pak doufat, že se vaše prosby dostanou do jeho pevnosti Himinbjörg a že se uráčí vám vyvolat Bifröst. To je duhový most spojující Migrad, náš svět, a Asgard.

Ale je tu háček (no... spíš hák). Víte, proč tu nemáme obry a trolly? Protože kdyby se pokusili Bifröst přejít, spálili by si chodidla. Hlásá se, že jej mohou přejít jen bohové. A co člověk? Jedna historka praví, že se to podařilo malému chlapci, který byl k tomu ještě chromý a o holi. Asi proto, že měl opravdu dobré srdce. My ale víme, co by se stalo trolům a obrům, kdyby se pokusili o totéž.

Podle mě byste mohli přejít duhový Bifröst pouze, kdyby vám to bohové dovolili. A proč by vám to nedovolili? Protože nechtějí, aby jim to tam zaházeli odpadky nejznámější a nejrozšířenější pozemský škůdce. Nepotřebujete být chromý a o holi, ale bez dobrých úmyslů a čistého srdce se přejít duhu stoprocentně nikomu nepodaří...

Martin Žižka 8. B

102. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2, vychází v prosinci 2023

Téma: Co se děje na konci duhy?

Ilustrace: žáci 6. B

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková